XXII. évfolyam 13. szám

Ára: 1 forint

1966. március 31

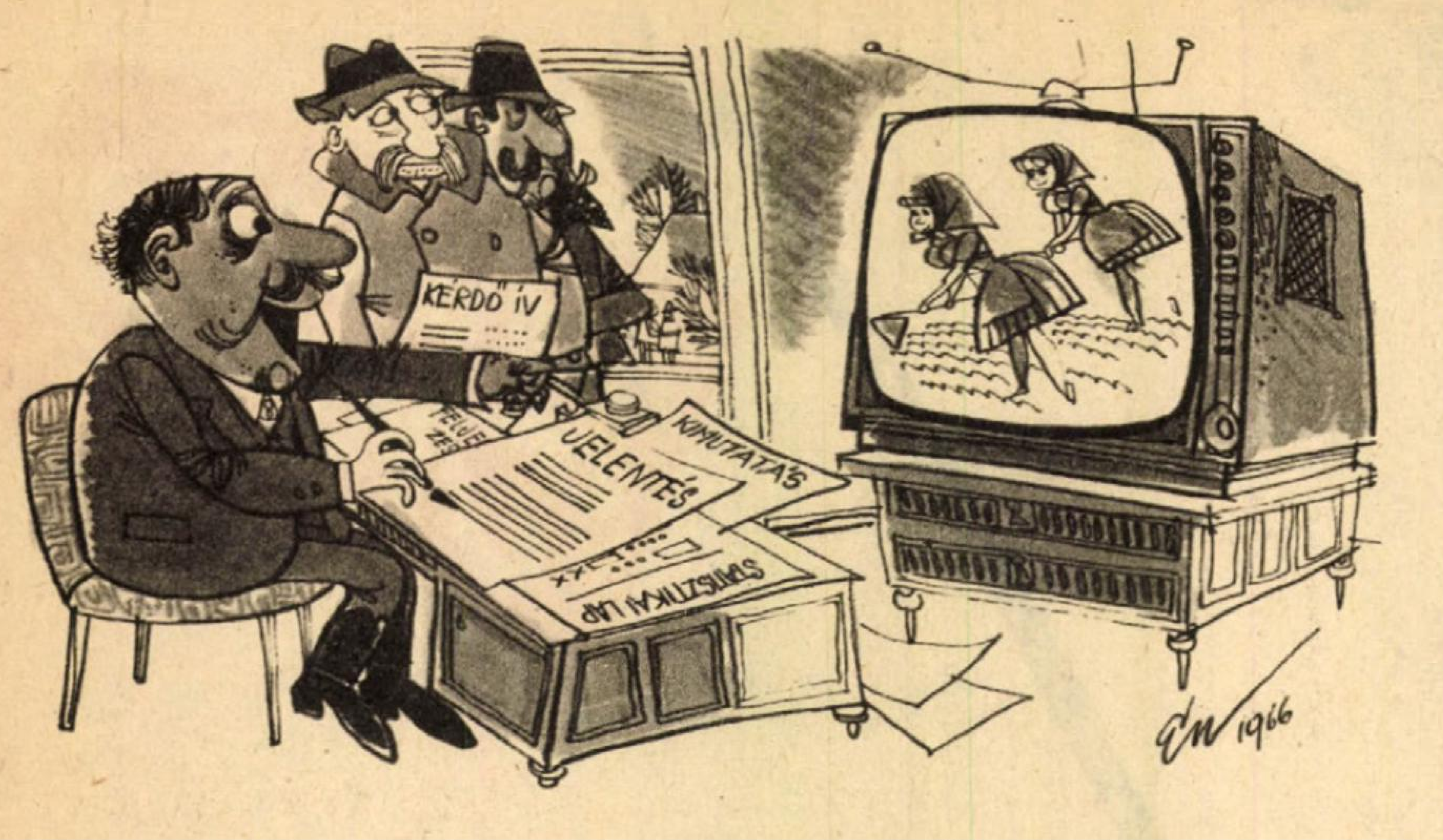

Hegedűs István rajza

VÁLLALATI TARZAN – *Most megpróbálunk a hibák felett átsiklani...*

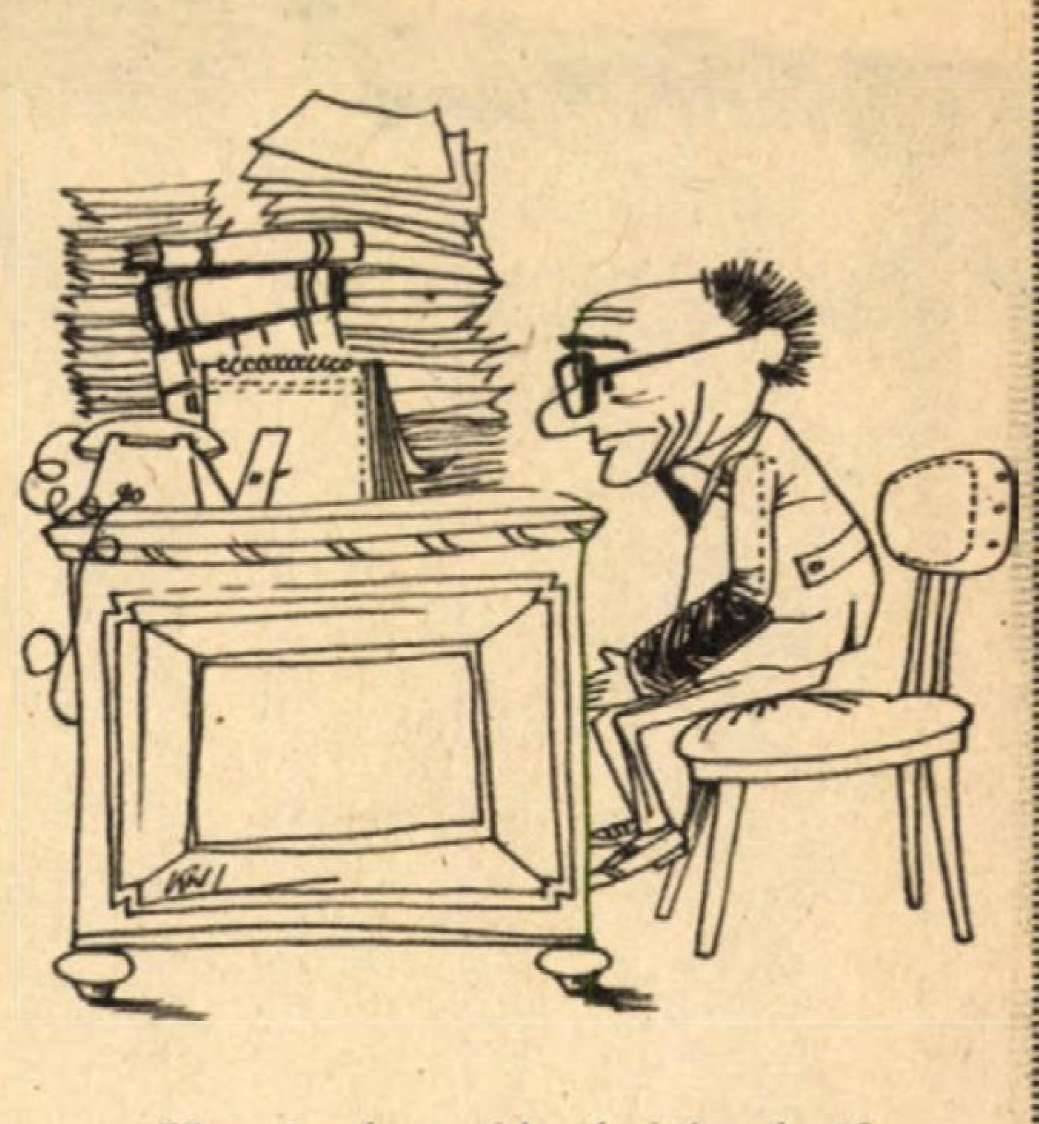
Endrődi István rajza

A téesz-elnöknél

– Még jó, hogy van tévénk, így legalább időnként láthatjuk, mi történik a földeken!

Reménytelenség

– Van értelme ebbe belekezdeni?

Nehéz magyarázni...

Minap a Szent István parkban szellőztettem tízhónapos leányomat, amikor összetalálkoztam Gyuszival, egy házunkbeli kisfiúval. Már messziről üdvözölt:

— Kezicsókolom, bácsi!

— Szervusz, Gyuszikám! Mit szólsz hozzá, hogy milyen szép idő van? — válaszoltam nyájasan, mert nemcsak jó apa vagyok, hanem jó társalgó is.

— Hiába van szép idő, itt nem lehet focizni — jegyezte meg kissé egyoldalú logikával az emberpalánta. — A fű miatt.

Méregbe jöttem. Fantasztikusak ezek a mai fiatalok. Folyton azon a hülye labdarúgáson jár az eszük. Inkább a tanulással törődnének. Azonkívül követelőzőek, noha úgyszólván mindenük megvan. Gyuszi is, ahelyett, hogy örülne a szakszerűen gondozott gyepszőnyegnek, okvetetlenkedik.

— Tessék mondani, itt régen se lehetett focizni?

Na, még csak ez hiányzott. Persze, indulatoskodásnak nincs sok értelme, mert akkor elveszítem a gyerek bizalmát. Leghelyesebb, ha higgadtan, okosan megmagyarázom neki, hogy miért mélységesen helytelen az ő egész szemlélete.

— Bizony, Gyuszikám, itt akkor se nagyon lehetett focizni, amikor én voltam tizenegy éves, mint most te. Pedig akkor fű se volt. Sőt, park se. A fákat és a bokrokat a környékbeliek eltüzelték, azonkívül mindenfelé lövészárkok húzódtak. S tízméterenként egy-egy géppuskafészek... Innen füstölték ki a Margitszigetet védő nácikat az oroszok. Ugyanis elfelejtettem megemlíteni az előbb, hogy én 1945-ben voltam tizenegy éves. Talán hallottál már valamit rebesgetni a második világháborúról?

— Tanultuk az iskolában — felelte Gyuszi kissé sértődötten, majd némi érdeklődéssel hozzátette:

— Tessék mondani, hogy nézett ki egy lövészárok?

— Hát azok, fiacskám, különböző hosszúságú, cirka egy méter széles és másfél méter mély gödrök voltak, elöl kis mellvéddel. Amikor február közepén Buda is felszabadult, és mi, srácok, lemerészkedtünk a Dunapartra — addig nem lehetett, mert a németek ideeresztettek egy-egy sorozatot a Várból —, ezekben a lövészárkokban játszottunk háborúsdit. Emlékszem, volt egy valódi rohamsisakom...

— Kitől tetszett kapni?

— Senkitől. Felszedtem a sárból, és lepucoltam. Tele volt velük a Szent István park.

— Juj, de klassz lehetett! Bár nekem volna egy valódi rohamsisakom!

Megindultunk hazafelé. Éreztem, hogy szavaim ámbátor kétségtelenül felkeltették Gyuszi érdeklődését, mégsem érték el a kívánt hatást, hogy tudniillik érzékeltessem vele az én gyermekkorom és az ő ifjúsága között megmutatkozó nagy különbséget. A Dunára mutattam:

— A németek felrobbantották az összes hidakat. A főváros két felét csak egyetlen pontonhíd kötötte össze, a Manci. Itt állt pont szemben a Sziget utcával. Ezen az egy hidacskán bonyolódott le a hatalmas forgalom. Mert nemcsak a civilek használták ám, hanem a katonák is. A Mancin özönlöttek át a Vörös Hadsereg pihent egységei a Dunántúlra. Prémes kucsmájú kozák lovasok, ferdeszemű tatárok dzsipeken. Hatalmas tankok, a T 34-esek. Aztán meg Katyusák, Sztálin-orgonák. Így hívták a sorozatvetőket. Heteken keresztül nem lehetett aludni éjszaka a roppant hadigépek dübörgésétől. Ezen a fahídon kísérték visszafelé a hadifoglyul ejtett fasisztákat.

— Valódi fasisztákat? — csillant fel Gyuszi szeme csodálkozva.

— Azokat bizony. Sőt, nemegyszer előfordult, hogy Stukák érkeztek Nyugat felől. Le akarták bombázni a Mancit, hogy elvágják a szovjet csapatok utánpótlását. Ilyenkor mindenki rohant ész nélkül fedezéket keresni. Kivéve persze a hídon elhelyezett légelhárító ágyúk legénységét. Ők szép nyugodtan célbavették az ellenséges repülőgépeket, és aztán bumm! Ha az ágyú nem volt elég, jöttek a gyors kis Raták. Hej, jó néhány légipárbajt láttam a Duna felett.

— Én még csak filmen láttam légipárbajt...

Közben hazaérkeztünk. Szerencsére az utolsó pillanatban, épp a kapu előtt, eszembe jutott egy jó érv búcsúzóul:

— Tudod, fiacskám, ezerkilenszáznegyvenöt tavaszán, ha hazajöttem ebédelni, minden délben bab várt az asztalon.

— Mindennap?! — álmélkodott Gyuszi leplezetlen irigységgel a hangjában. — Nálunk maximum egy héten egyszer van bab, mert anyu azt mondja, hogy nagyon drága. Pedig úgy szeretem!

Dalmáth Ferenc

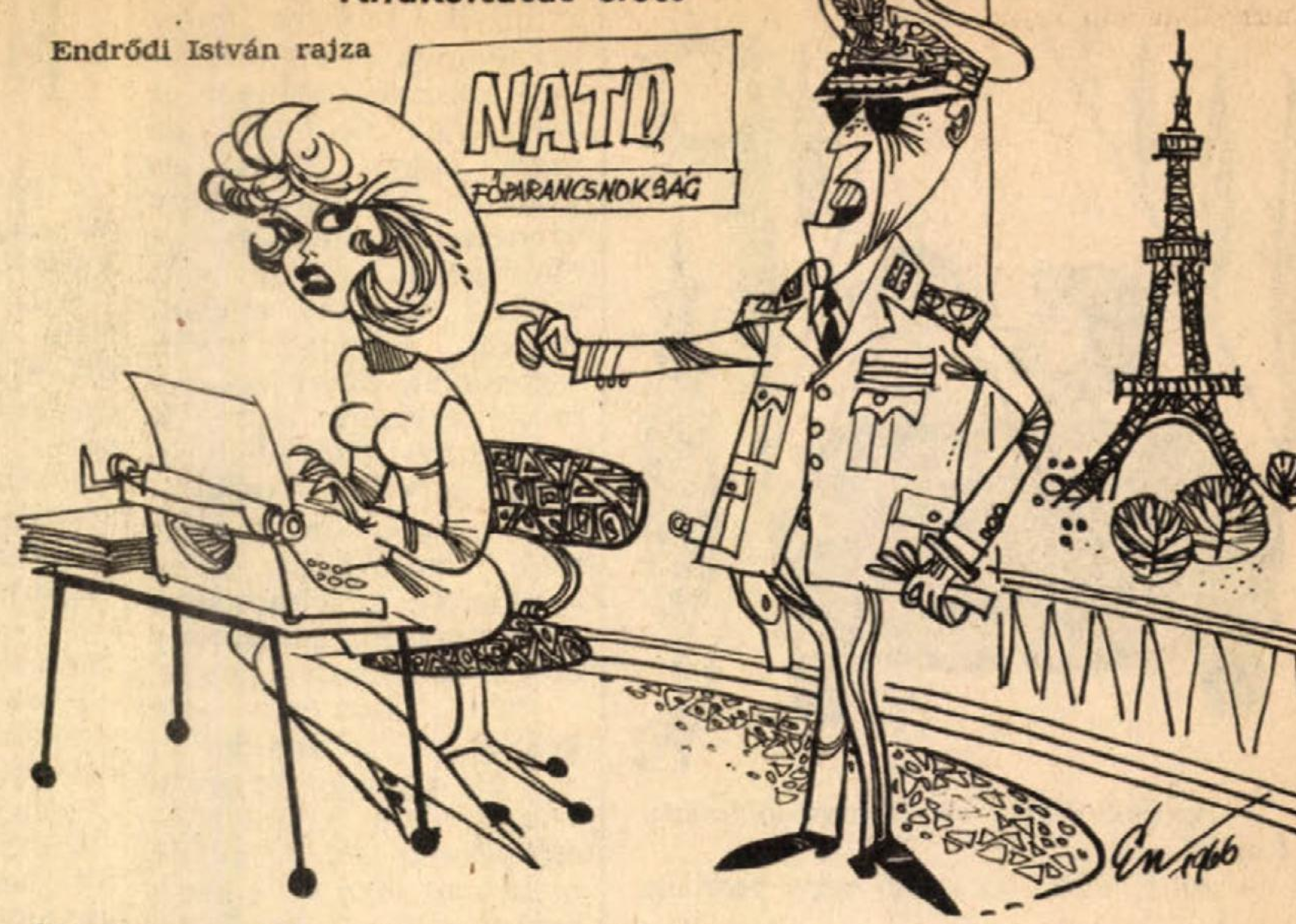
Hiszékeny anya

– Tárgynyeremény sorsoláson nyerte a kislányom.

Kilakoltatás előtt

Endrődi István rajza

– Írja, kisasszony! Katonai csúcsszerv azonnal beköltözhető főhadiszállást keres . . .

Egy percig BURZSUJ

1945 januárjában történt Budapesten, az Aradi utca felszabadulásának napján, a hősünk pedig Kovács András, akkor ötvenéves, s már régen munkanélküli. A történet előzménye a második világháború és Kovács András emberi portréja.

András a harmincas évektől kezdve a legszelídebb, rosszsorsban élő budapesti szegényember volt. Egy kopott bérház hátsó udvarában lakott, egy komfortmentes helyiségben, ágy, szék és asztal birtokosaként. Sorsát a legszelídebben viselve, a fogát csak néha csikorgatta, de csakis álmában és olyankor, amikor előtte a sarki kocsmában, jelleméhez illő szelídséggel több nagyfröccsöt ivott. Andrást a háború csak annyiban érdekelte, hogy a sarki kocsmát bombatalálat ne érje, s a politizálástól ösztönösen is annyira óvakodott, hogy a leggyakrabban egyedül álldogált a söntéspult mellett, elkerülve az ivóban elhangzó megjegyzéseket, és az eseményekről folyó véleménycserét.

A nagy bérházban, ahol András lakott, az első emeleten egy nagyon úri lakás is volt, négyszobás, a háztulajdonosé, aki mellékesen viszont erősen politizált, és újév előtt el is hagyta családjával az országot Hegyeshalomnál. A lakás kulcsát régi, megbízható takarítónőjére bízta, aki András szomszédja volt a hátsó udvarban, s András egyetlen bizalmasa. Abban az időben vadházastársának mondták volna, de nem mondták, mert András szelídségéhez még ilyen vonatkozásban sem illett az egyébként mindennapos fogalom.

Az asszony, aki gondosan rendben tartotta a lakást, mintha másnapra várta volna a lakók visszaköltözését, többször is hívta Andrást, menjen fel vele, és nézze meg már, hogy miként lakik az ilyen gazdag, úri család, de a férfi érdeklődési körét nem érintette az összkomfort. Ellenben mégis úgy adódott, hogy a felszabadulás délelőttjén azért csak felment a szép lakásba.

A kocsma ugyanis akkor már több napja zárva volt, keresztben lőttek a sarkon, és amúgy is elfogyott a bolt készlete, utoljára valami tojáslikőrt mértek még ki, a háború tehát már a söntéspult fenekéig ért. A felszabadulás hajnalán pedig András asszonya így szólt Andráshoz:

— Erre az örömre tudatom veled, hogy Gulácsné, mielőtt elutazott, azt mondta nekem, hogy maradt itthon néhány üveg ital, palack bor egy-kettő, azt igyam csak meg egészséggel. Én meg nem nyúltam hozzá, gondoltam, majd a legjobbkor megörvendeztetlek vele. No, hát most felmegyünk, és lehozzuk azokat az üvegeket!

András némi nyugtalansággal, de ellenkezés nélkül indult a szép lakásba, és boldognak érezte magát. Sőt, nem is érezte magát idegenül, s a fotelba vetve magát, felcsapta az asztali dohányzódobozka tetejét. A dobozban gyűrűs szivarok voltak, András kiválasztotta a legvastagabbat, rágyújtott, asszonya ezenközben pedig egy üveg félig teli konyakot hozott neki, ezüsttálcán, és egy kis vizespoharat a konyakhoz.

A történet tulajdonképpen most kezdődik, és egy perc múlva már véget is ér. Ugyanis ezzel egyidőben lépett a házba — isten kifürkészhető akaratából — az első szovjet katona. És a szép lakásba belépve, mit lát ottan?

Egy sápadt, törődött kis asszony, ezüsttálcával a kezében, alázatosan áll egy férfi mellett, ki egy mély fotelben terpeszkedik el hányaveti módon, a szájában fél kilós Havanna-szivarral, átszellemülten pislogva, és még arcátlanul magára is mutat, s így szól az ajtóban megtorpant szovjet katonához:

— Burzsuj! Látod, én vagyok burzsuj!

A katona e nélkül is felismerhette a helyzetet, mert haragosan-gyengéden válaszul így kiáltott oda az alázatos kis szolgáló-asszonyhoz:

— Mamka, burzsuj kaput! — És a kezével mutatta az asszonynak, hogy mit csináljon Andrással, hogy a szivart üsse ki a szájából, és vágja a fejéhez az ezüsttálcát ennek a szemérmetlennek, aki még ebben a történelmi helyzetben sem restelli kiszolgáltatni magát.

— Ej, mama, mama — mondta azután elégedetlenül a fiatal harcos, látva, hogy az asszonynak nincsen bátorsága megtenni azt, amit a férfi megérdemelne, sőt, mintha még a védelmére is próbálna kelni. De ezt már igazán nem engedhette meg! Andrásra nézett, és az ajtóra mutatott.

— Gyere, burzsuj, davaj! — mondta.

És András a Havanna-szivar miatt lőszeres ládákat hordott másnap estig.

Az esetet azért jegyeztem fel, mert a magyar történelem során nem volt hasonló példa arra, hogy ilyen gyors és határozott megtorlásban részesült volna valaki azért, mert egyetlen percre az uralkodó osztályhoz tartozott.

Somogyi Pál

Autós szerelem

– Az utolsó csepp véremig imádni fogom, Katóka.
– Én is, Pista, az utolsó csepp benzinig.

Ilyen is van

Kömlődi Tamás átment a másik szobába, hogy bekapcsolja a tévét. A félig leeresztett redőnyön át halványan derengett az utcai lámpa fénye, és Kömlődi ebben a halvány derengésben hirtelen egy elmosódott alakot vett észre a szekrény mögött. Betörő! – villant át agyán a gondolat, szívét jeges rémület szorította össze, de volt annyi lélekjelenléte, hogy a villanykapcsolóhoz ugorjék. Ám mielőtt még felkattinthatta volna a villanyt, az elmosódott alak kiugrott a szekrény mögül, és ráütött a kezére.

– Az istenért! Ne gyújtsa meg a villanyt!

– Mi az, hogy ne gyújtsam meg a villanyt? – méltatlankodott Kömlődi, mert alapjában véve bátor ember volt. – Ez az én lakásom . . .

– Pssszt! – sziszegte az alak. – Halkabban beszéljen! Még meghallja valaki!

Kömlődi szeme ekkorra már hozzászokott a derengéshez, és nagy meglepetéssel vette észre, hogy az idegen nincs egyedül. Az asztal alatt, a székek mögött, sőt a könyvespolcon a könyvek között is elmosódott alakok mozogtak, akik fojtott hangon beszélgettek, egyikük-másikuk olykor halkan fel is nevetett. Kömlődi döbbenten nézett körül a zsúfolt szobában, és amikor látta, hogy az alakok semmibe sem veszik, ismét méltatlankodni kezdett.

– De hát mi ez itt, kérem?! Hogy merészelnek maguk az én lakásomban . . .

– Pssssszt! – sziszegett hosszan az első alak. – Mondtam már, hogy ne beszéljen olyan hangosan. Üljünk le. Mindent megmagyarázok.

REJTEKHELY

– Itt nincs szükség semmi magyarázatra! Hívom a rendőrséget, és . . .

– De értse már meg! Nem vagyunk mi betörők! Csak rejtekhelyre vonultunk ide a maga lakására.

– Aha! Kémek! Még rosszabb . . .

– Dehogyis! Kémek sem vagyunk.

– Nem? Hát akkor kicsodák maguk?

– Focisták.

– Focisták?!

– Hát persze!

– Egy egész csapat?!

– Igen. Az egyik fővárosi nagycsapat. Azt nem mondom meg, hogy me-

lyik, nehogy elárulja valakinek. Én vagyok az edző.

– Hát ez rendben is van, de miért bujkálnak maguk az én lakásomban?

– Miért bujkálunk, miért bujkálunk! De értetlen maga! Holnapután nagy meccs lesz a Népstadionban. Nem hallott róla? Kupameccs! Az egyik külföldi nagycsapat ellen. Ilyen fontos meccsek előtt mi mindig rejtekhelyre vonulunk. Most a maga lakását néztük ki. Itt a kutya sem fog keresni minket.

– Aháää, most már értem. Sőt, azt is tudom, melyik csapatról van szó. Olvastam reggel az újságban, hogy maguk rejtekhelyre vonultak vissza.

– Na látja! Csak arra kérem, el ne árulja valakinek, hogy itt vagyunk.

– Dehogy árulom! Így mindjárt más. Sőt, holnapután drukkolni fogok maguknak. A fiúk mind itt vannak?

– Hát persze! Nagyon jól elhelyezkedtünk. A kapus és a négy hátvéd a szekrényben van, a két half az asztal alatt, a csatársor meg a székek mögött.

– Ez a 4–2–4, nem?

– Pontosan. Holnapután így fogunk felállni. Itt magánál próbáljuk ki először.

– És megy már valamennyire?

– Még nemigen. A halfok nem tartják be a taktikai utasítást. Folyton felmásznak a könyvespolcra.

– Értem. Hát akkor, érezzék otthon magukat. Csak egyvalamit magyarázzon még meg nekem. Minek mindig ez a nagy cirkusz a rejtekhelyekkel? Üldözi magukat valaki?

– A kutya sem.

– Vagy az újságírók meg a szurkolók szokták molesztálni a csapatot?

– A világon senki sem molesztál minket.

– De hát akkor minek ez az egész?

– Tudja, mindenhol így csinálják. Külföldön az igazi nagycsapatok minden fontos meccs előtt rejtekhelyre vonulnak. Teljesen eltűnnek a világ szeme elől.

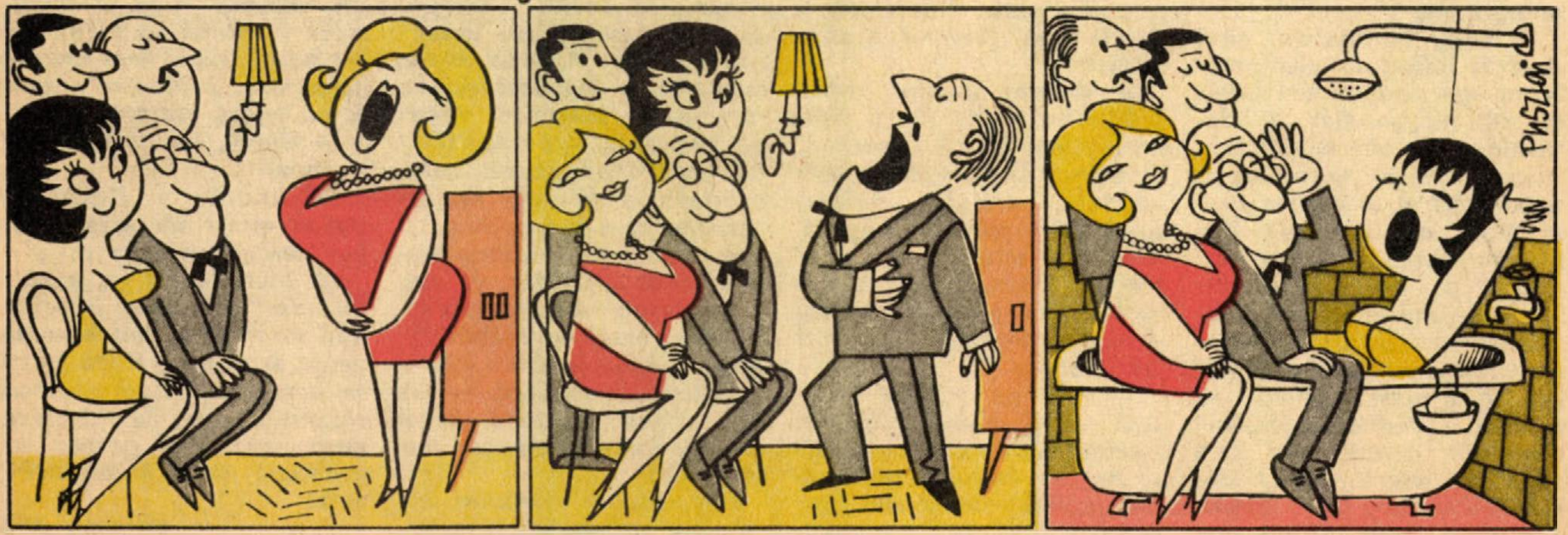
– És ezért vonulnak maguk is?

– Hát persze. Az ilyesmi önbizalmat ad a fiúknak.

Kelen László

JUCIKA házi koncertje

Pusztai Pál rajza

LORDOK ÉS LÉDIK

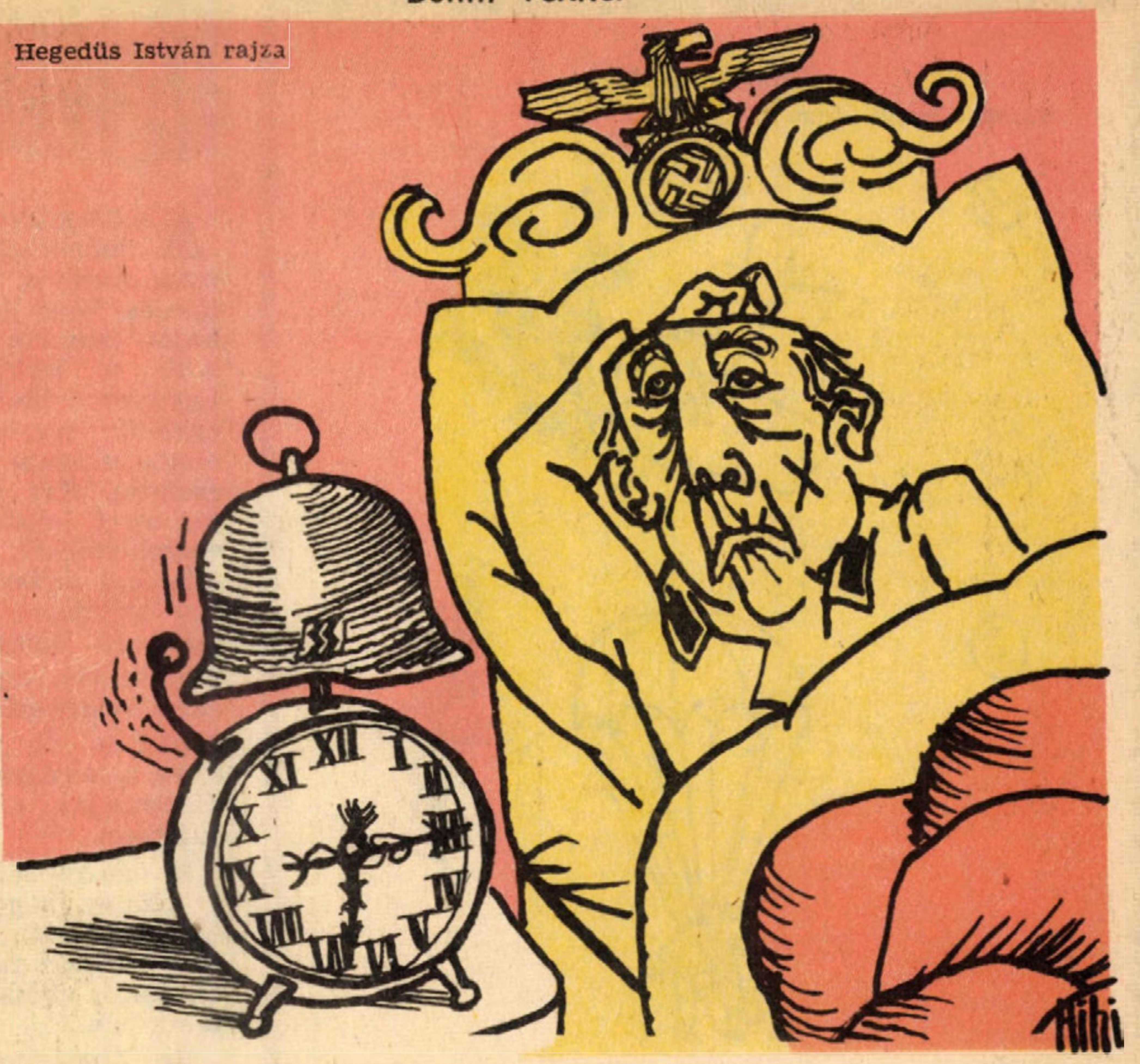
Érdekes és egyébként színvonalas londoni színházi cikkekben az utóbbi időben többször is olvastam Lord Chamberlainről, „aki” a londoni színházi cenzúra feje (Film-Színház-Muzsika, Élet és Irodalom). Vagyis úgy emlékeztek meg Lord Chamberlainről, mintha magyarul, mondjuk, gróf Bánffyt írtak volna. Azaz: a címet — „nevesítették”.

Lord Chamberlain ugyanis a londoni cenzornak nem a neve, hanem a címe, a rangja. Kicsit szabadon udvari kamarásnak fordíthatjuk. A királyi háztartás egyik vezetője, aki egyben színdarabok engedélyezője — vagy betiltója — is. A *jelenlegi* Lord Chamberlaint történetesen *Lord Cobbold*nak hívják, 61 éves, s azelőtt az Angol Bank kormányzója volt. (Parkinson különböző tézisei jutnak eszembe: aki a pénzügyekhez ért, az nyilván kiváló szakembere a színházművészetnek is!)

Különben eléggé divatos lett mostanában nálunk, hogy angolul beszélünk, olyannyira, hogy egyes címeket le se fordítunk magyarra. A világsikerű *My Fair Lady* című musical — „magyarul” is My Fair Lady maradt. De ha már, akkor írjuk helyesen. Plakátokon, műsorfüzetben, lapok garmadájában így látni: My fair Lady. Mintha Elizának a királynőtől kapott rangja lenne a Lady, tehát nagybetűvel írjuk. Holott: ez nem Eliza rangja, egyszerűen csak Higgins lédije, hölgye ő. Viszont: az angolban a művek címének minden egyes szavát, akár főnév, akár melléknév (kivéve, ha mondatközi névelő) nagybetűvel kell írni. Ez a szabály, vagy legalábbis szokás. Ha tehát angolul írunk, vegyük át ezt a szokást is, és írjuk csak végig nagy kezdőbetűvel a darab címét, így: My Fair Lady.

Barabás Tamás

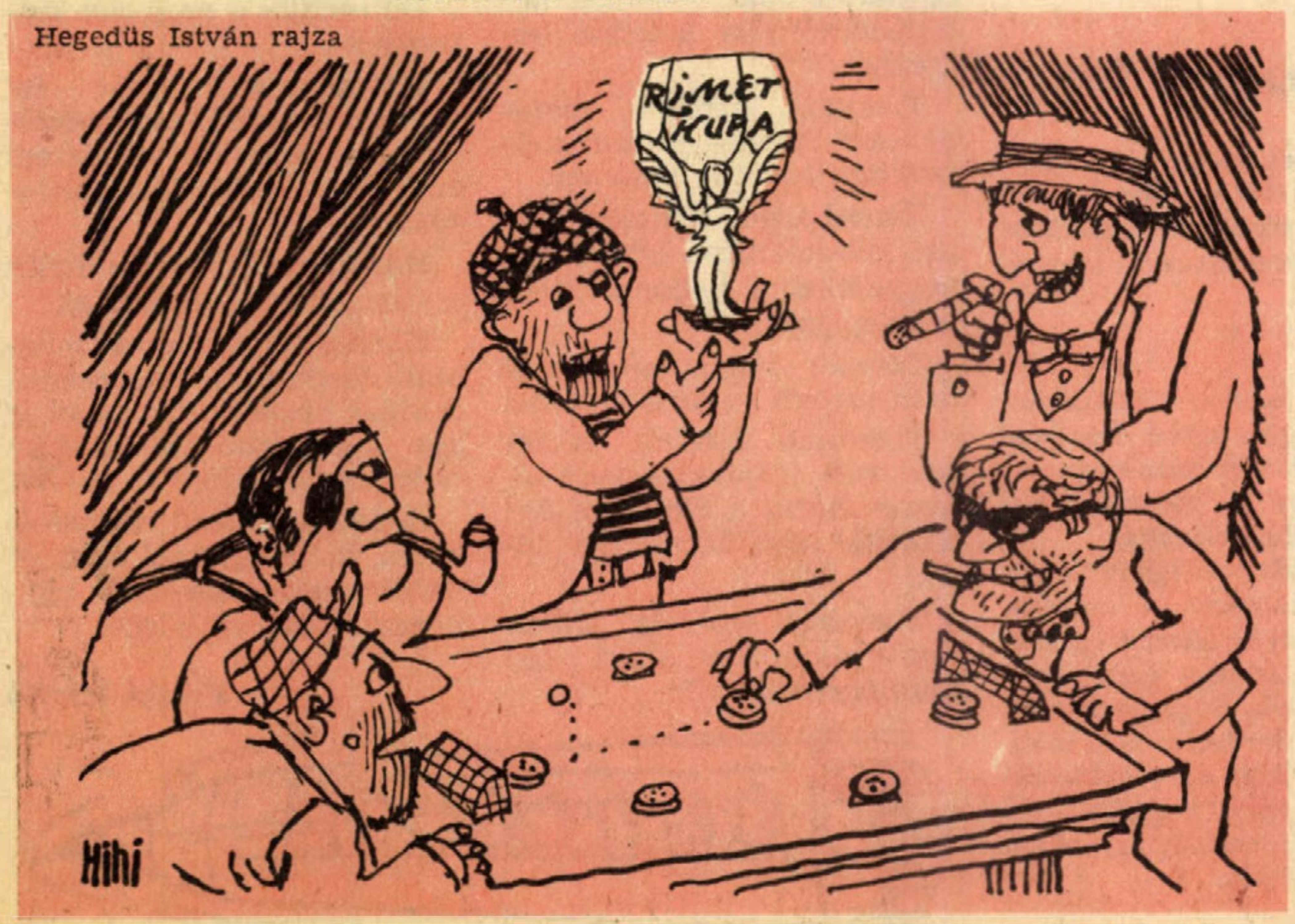
Bonni vekker

Útbaigazítás

Valahol a londoni Soho-ban

– Mindent bele, fiúk, a tét komoly!

VANNAK MÉG HŰ FÉRJEK

Kukorikú, hát én kimondom,
hogy sértőn és vastagon téved
ki azt hiszi, hogy a szemétdombon
nem akadnak erkölcsös férjek;
példa rá ez a kis történet,
mely itt történt Dunabogdányban
s ami a baromfi-hűséget
festi le igaz mivoltában.

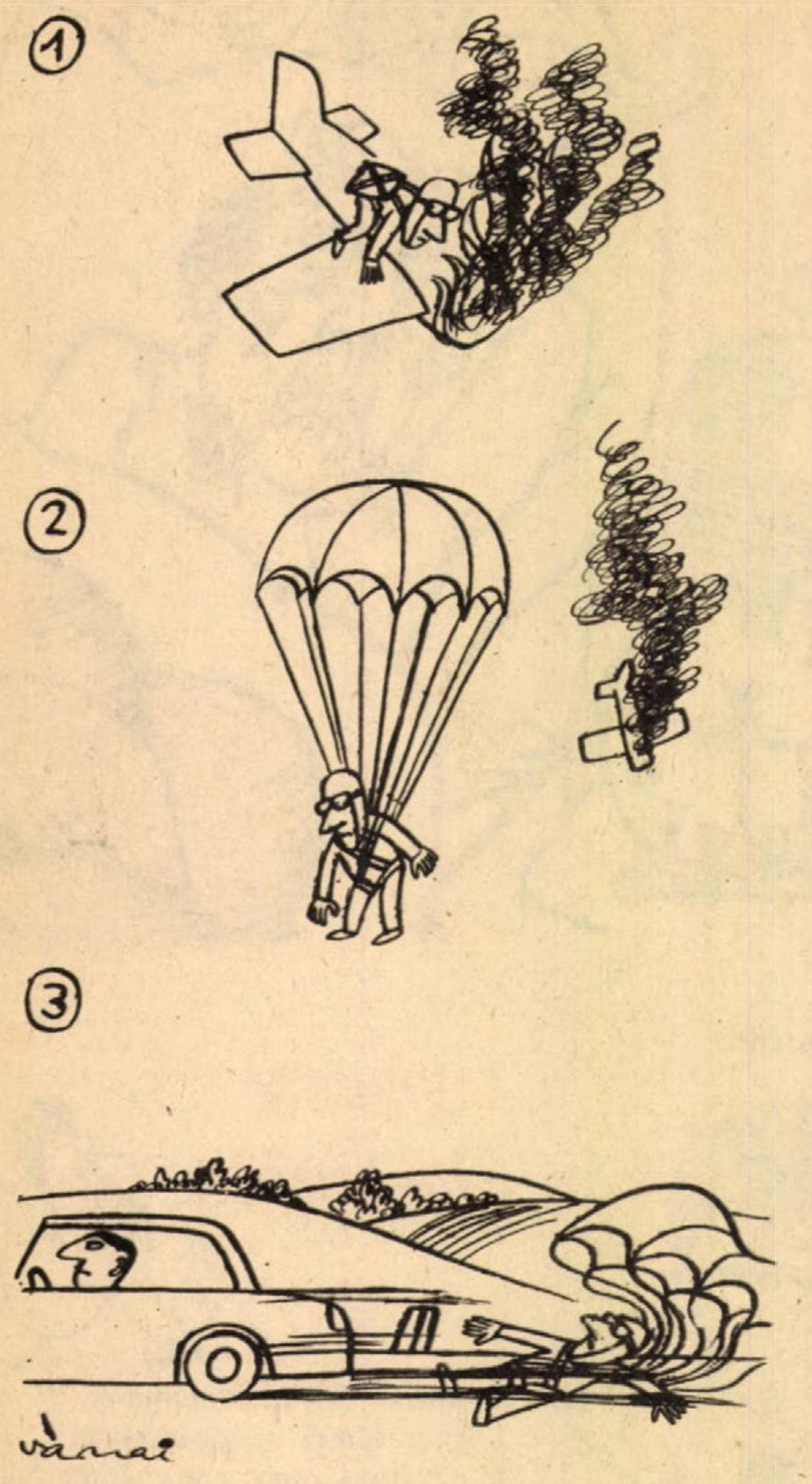
Egy kis csirke a szomszédék
nagy kakasát folyton nézte:
micsoda férfi kot-kot-kot
bár negyven asszony férje!
Szájas, hájas a negyven tyúk
s ő kicsike mint egy morzsa,
no de nem baj, majd meglátjuk,
a nő a férfi sorsa!
Egy este megleste,
„Ráér, kakas úr?” – kérdezte,
„egyről-másról, friss tojásról
eszmecserére térni?”
Szólt a nagy kakas: „Ez nem megy,
kár, fiam, a csőrét tépni,
én hű maradok a n e g y v e n h e z
és nem fogok félrelépni!”

Kukorikú, kukorikú,
így tesz a rendes férfi.

Török Rezső

Peches ember

Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GELLÉRTHEGYI KEGYELET

Romantikus hegyünkön, mely sok új parkkal és szoborral szépül, található még néhány könnyen kijavítható hiányosság.

1.

1939 őszén szűnt meg a régi Németvölgyi temető a Csörsz utcában. Nagy költőnk, Virág Benedek hamvait innét az akkori gellérthegyi sziklakápolnába vitték át.

Mikor ez is megszűnt, a költő hamvai a sziklafalban maradtak, s ma is ott nyugszanak, jeltelenül. A barlang jelenleg a VITUKI használatában van, mint a forráskutatások egyik objektuma.

A költő – hírek szerint –, nemsokára emlékművet kap egykori lakhelyén, a Tabánban. Jó lenne, ha ez alkalomból a névtelen sírboltból kiemelnék koporsóját, és valahol ott hantolnák el, ahol olyan sokáig élt és alkotott, tehát a budai Szarvas tér környékén.

2.

Mint az 1966-os Csillagászati Évkönyv egyik cikke beszámol róla: tavaly volt százötven éve annak, hogy a hajdani budai csillagvizsgálót felavatták.

Ez az akkor világhírű tudományos intézmény a mostani Citadella helyén létezett egészen 1849-ig, míg le nem égett.

Úgy érezzük, hogy ha a százötvenedik évfordulóra nem is kapott emléktáblát ez a kultúrtörténeti érdekesség, legalább a 151. évben megérdemelne egy táblát a Citadella falán.

Darázs Endre

Hányan menjünk a HOLDRA?

Asztronautikai körökben máris alapos tudományos kutatás tárgya az a kérdés, hogy hány tagú űrhajós csapatot a leghelyesebb a Holdra küldeni. Egyetlen űrhajós túlságosan egyedül érezné magát, s meglazulnának tömegkapcsolatai. Két űrhajós sem jó, mert ketten állandóan veszekednének. A tudomány jelenlegi állása szerint három űrhajósra van szükség, mert ha kettő összevész, mindig van egy harmadik, aki a veszekedőket kibékíti.

Magam is foglalkoztam ezzel a kérdéssel, és fontos tudományos eredményekre jutottam.

A négyes létszámnak az az előnye, hogy az űrhajósok nemcsak bridzsezhetnek, hanem páros mérkőzéseket is vívhatnak asztaliteniszben.

Ha öten vannak, gitárzenekart alakíthatnak.

Hatfőnyi csoport már államcsínyhez is elegendő.

Hét űrhajósból már nemcsak egy vádlott, de egy fegyelmi bizottság is kitelik.

Nyolcan már megindíthatják a „Kulturált űrhajózásért!" mozgalmat.

Kilencen már szombatesti vidám műsort rendezhetnek.

Tíz fővel már meg lehet indítani a termelő munkát. Lenne egy dolgozó és kilencfőnyi adminisztráció (bérelszámoló, tervstatisztikus, titkárság stb.).

Tizenegy főnyi űrhajós csapatból már többeket betegállományba lehetne helyezni.

Tizenkét űrhajós esetében két, esetleg három műszakban lehetne dolgozni.

Tizenhárom űrhajós joggal követelhetne egy tizennegyediket a babona elleni harc céljaira.

Tizenöt főnyi csoportból már segédhivatalra is telne.

Tizenhat űrhajós esetében már túljelentkezést lehetne elérni a Holdtani Intézetbe való felvételek során.

Tizenhét személy között már olyan is akad, aki ajánlóleveleket ír.

Tizennyolcan már ellenőrizhetetlen álhíreket is tudnak terjeszteni.

Tizenkilenc fő elég ahhoz, hogy néhányan alkotó szabadságra menjenek.

Húszan már háborús feszültséget tudnak kirobbantani.

Huszonegyből néhányan már rossz útra térhetnek.

Huszonkettőből megalakulhat a rendőrség.

Huszonhárom űrhajós már albizottságot alakíthat a túlnépesedés kérdéseinek vizsgálatára.

Huszonnégy főnyi csoport már költőket is adhat a közösség számára, mintegy huszonnégyet.

Huszonöt űrhajósból kitelik két labdarúgó csapat, egy játékvezetővel és két partjelzővel.

Huszonhat űrhajós számára már érdemes irodalmi folyóiratot kiadni.

Huszonhét űrhajós már közlekedési balesetekről is gondoskodhat.

De nézzük a nagyobb számokat!

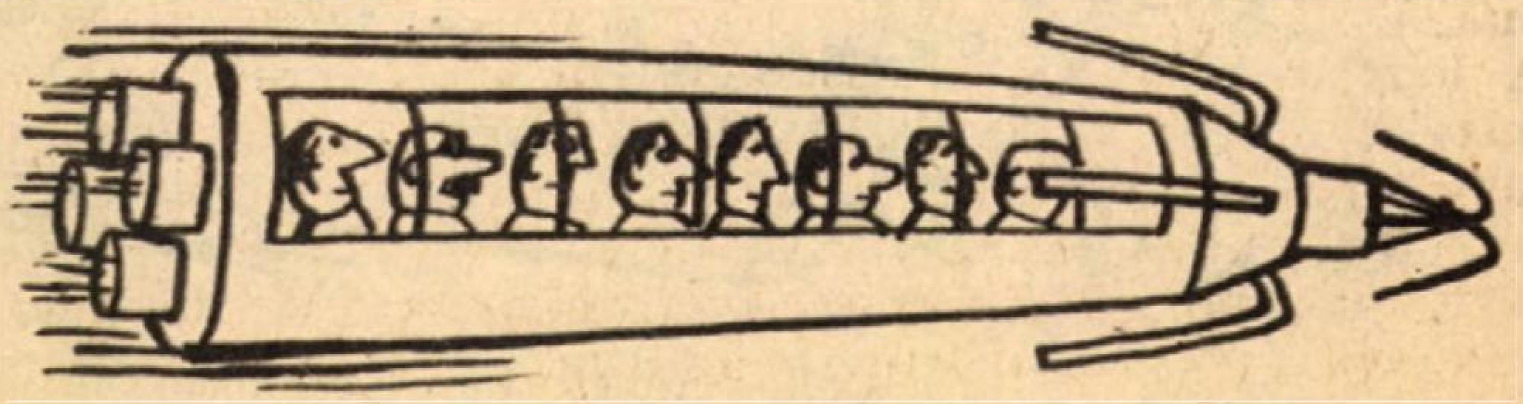
Háromszázan már fel tudnak vonulni, és követelhetik a nagyobb nehézségi erőt és a jobb levegőellátást.

Háromezren már kérhetik a várossá való alakulást.

Harmincezren már megalakíthatják a visszavándorlási központot, s nem is egy előkészítő bizottságot tudnának küldeni a Földre.

Érdemes ezen elgondolkozni, mert egy szál űrhajós halálra unná magát az egyhangú kráterek között.

Feleki László

Intelem egyes költőkhöz

Az ember este kissé fáradt,
már ásítozik jó néhányat,
az álom olyan csábító!
De át kell nézni az újságot,
ez történt itt, meg egy és más ott,
és közben szól a rádió.
Mit hadar? Á, nem érdekeset!
De mégis föl kell most figyelned,
mert hallottál egy mondatot,
egy verssort tán, mely továbbrezgett,
álmosságodból fölébresztett,
és mint egy fényfolt, megkapott.
Közelebb mégy a készülékhez,
vers hát valóban! S milyen szép ez,
mély gondolattal van teli,
de nehezen megy be a fülbe,
minthogy a hang oly fakó, szürke,
s a szavak végét elnyeli.
Mi ez? — kérded. A végét várod,
megtudod ekkor kívánságod,
hogy mért volt a szép szó süket:
mert ifjú költők itt, ez estén,
zavartan bár, de lelkesedvén,
elmondták saját versüket!

Költő! Hallgass e jó tanácsra,
az előadást bízd te másra,
és megszűnik majd ez a baj,
nem érted ezt a színész-dolgot,
a legszebb verset is elrontod,
tehát írj — de ne szavalj!

Lovászy Márton

Vietnami háború

Erdei Sándor rajza

– Ez csak nyeli a pénzt, csak nyeli . . .

M. GRISKEVICS:

NEHÉZ találka

Néhány nappal ezelőtt megismerkedtem egy isteni kislánnyal, és félénken randevút kértem tőle. Sajnos, szörnyen rossz az emlékezetem, és elfelejtettem az arcát. Csak azt tudtam, hogy ballont hordott, fekete divatos cipőt, s kezében fekete táskát. Ezenkívül szőke volt és hosszú szempillájú.

Két moszkvai sugárút sarkán beszéltük meg a találkát. Öt perccel korábban érkeztem, és különös kép

fogadott. Az óra alatt szórakozott, kipirult arcú fiúk álltak. izgatott lányok csoportja előtt. A fiatalok egymásra szegezték szemüket. A lányokra tekintettem és felsóhajtottam. Mind a 28 lány szőke volt, ballont viselt, fekete cipő volt rajtuk, fekete táska a kezükben, és mindnek hosszú a szempillája. Mit csináljak? Oldalt léptem. Rágyújtottam, és a következőképpen kezdtem tűnődni:

„Az én lánykám biztos itt van, és csak azért nem ismerem fel, mert neki is ugyanilyen rövid az emlékezete, mint nekem. Ebből következik, hogy legalább udvariasságból meg kell találni.

Úgy emlékszem, hogy barna volt a ballonja. Mivel gyáraink ilyen esőköpenyt csak három színben gyártanak, a lányok közül ki kell választanom azokat, akiknek barna a ballonjuk."

Így cselekedtem. A lányoknak csupán a fele viselt barna színűt.

„Gyerünk tovább. A megmaradt 14 lányból el kell hagyni azokat, akiknek a vállán függ a táskájuk, mivel az enyém a kezében tartja."

Tíz lány tartotta kezében a táskát.

„A tíz közül ki kell választanom azokat, akiknek magas sarkú a cipője. Az én ismerősöm ugyanis ilyet hord."

Hét lánynak volt magas sarkú cipője.

„Ahá! Helyes úton járok. Most már hét szőke lány közül ki kell választanom azokat, akiknek toronyfrizurájuk van."

Ilyen négy volt.

„Remek! Most azokat kell megkeresnem, akiknek hosszú a szempillájuk ”

Elvégeztem a szükséges felderítést, és most már csak ketten maradtak.

„Melyik az enyém? — vakartam meg a tarkómat. — A jobb oldali vagy a bal oldali? A bal oldali vagy a jobb oldali?... Ó, egek! Hiszen neki anyajegye van a bal füle mellett."

— Ira!

— Aljosa!

Összecsókolóztunk a tömeg közepette, amely irigyen nézett ránk.

Valóban isteni kislány.

— Mindig együtt fogunk

járni, kedvesem — súgta ő, belém kapaszkodva. — Mert ha elválunk, soha, de soha nem tudjak megtalálni.

Büszkén körülnéztem. Valóban, a fiúk mind ballont viseltek, mindegyiken sötét öltöny volt, és mindegyik balra fésüli a haját. Éppen úgy, mint én...

(Oroszból fordította: Kóródi József)

Minőségi ellenőrzés

Pusztai Pál rajza

– Hibás lehet az új gyártmány, még senki sem próbált lopni belőle!

Miből?

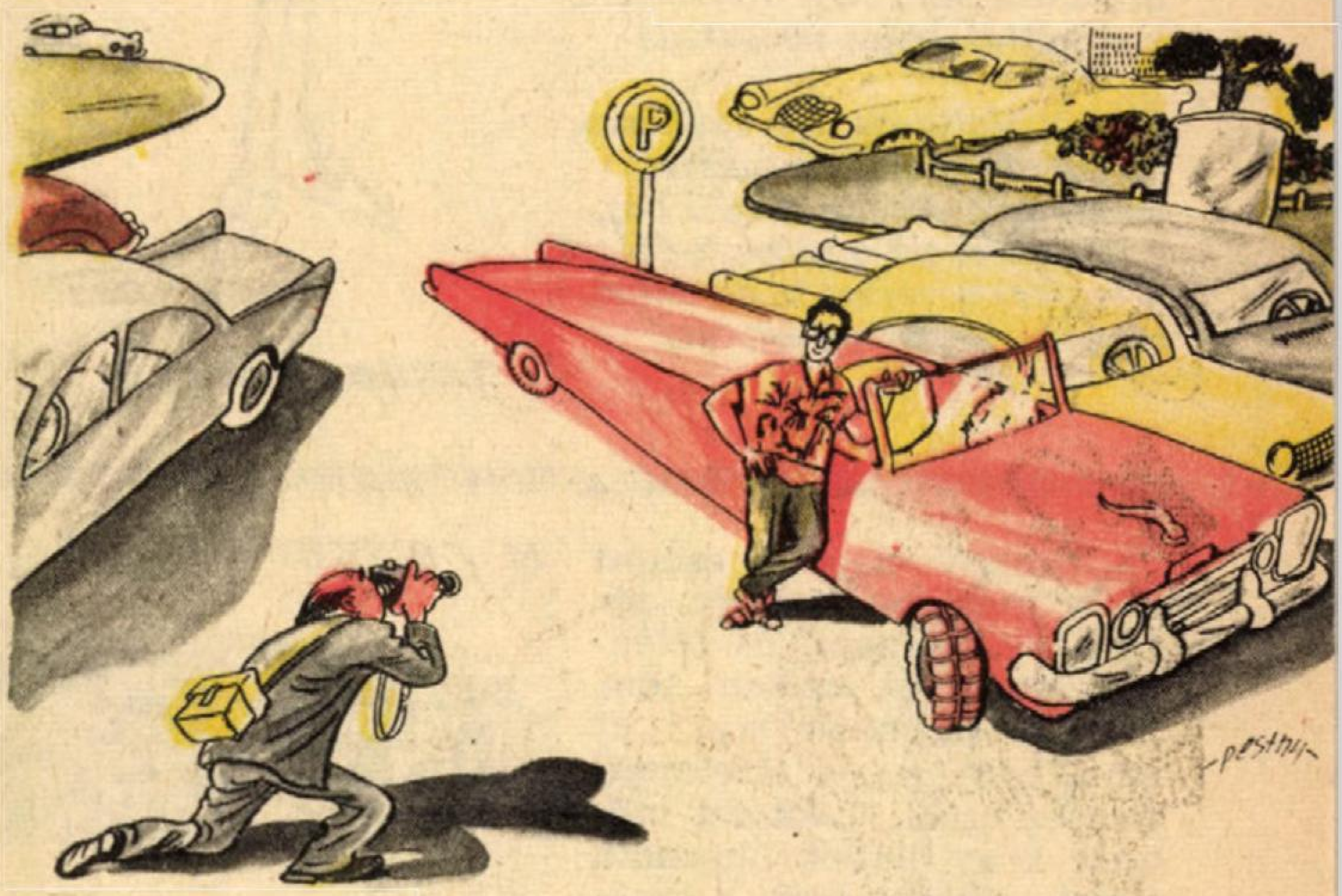
Endrődi István rajza

– Hidd el, drágám, nehéz volt úgy felépíteni, hogy senki se ... észre ...

Fénykép Budapestre

Pesthy István rajza

– Aztán, ha tetszik, Miszter, csinálhatunk egy másikat is, még nagyobb kocsival ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Szóvá tették lapjukban, hogy az új üllési gimnáziumban sok a hibás felirat. Ez abból adódott, hogy a tervező a tervnyomtatványokon, valamint a kiírásokon hibásan közölte a szöveget. Ezt a kivitelező sem vette észre, amikor a gyártó vállalattól a betűmintákat megrendelte. A hibás feliratokat azóta kiigazították.

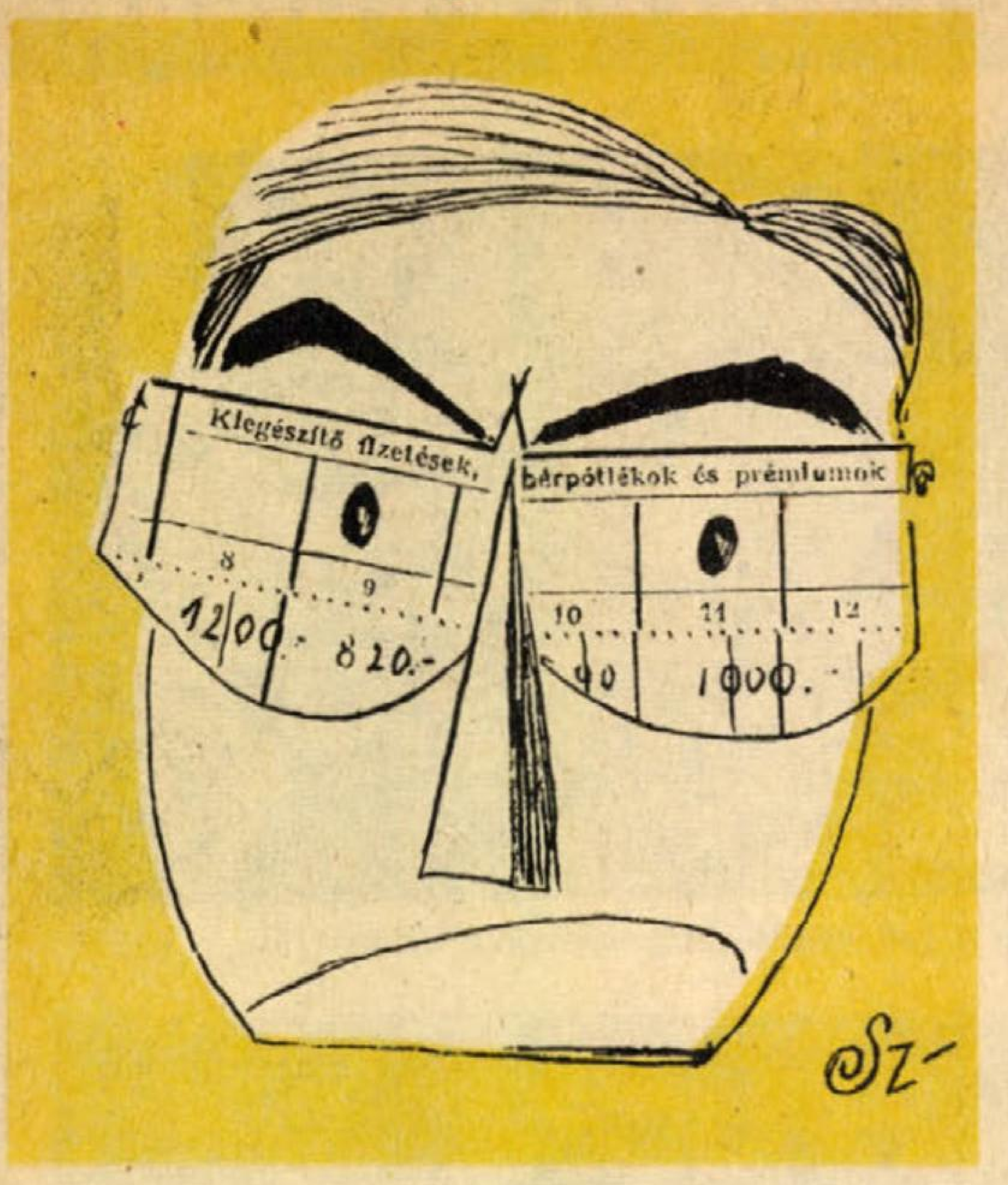
Dr. Gyimesi Dezső
oszt. vez.
Csongrád megyei Tan. VB.

Megírták a lapban, hogy a Népköztársaság útja 4. számú ház kéményét nem tudták a kéményseprők tisztítani, mert nem volt megfelelő padláslétra. Utasítottuk a VI/2-es Házkezelőséget, hogy a hiányzó létra pótlásáról sürgősen gondoskodjék.

VI. ker. Tanács VB
Házkezelési Igazgatósága

Kizárólagos szemlélet

A bosszú

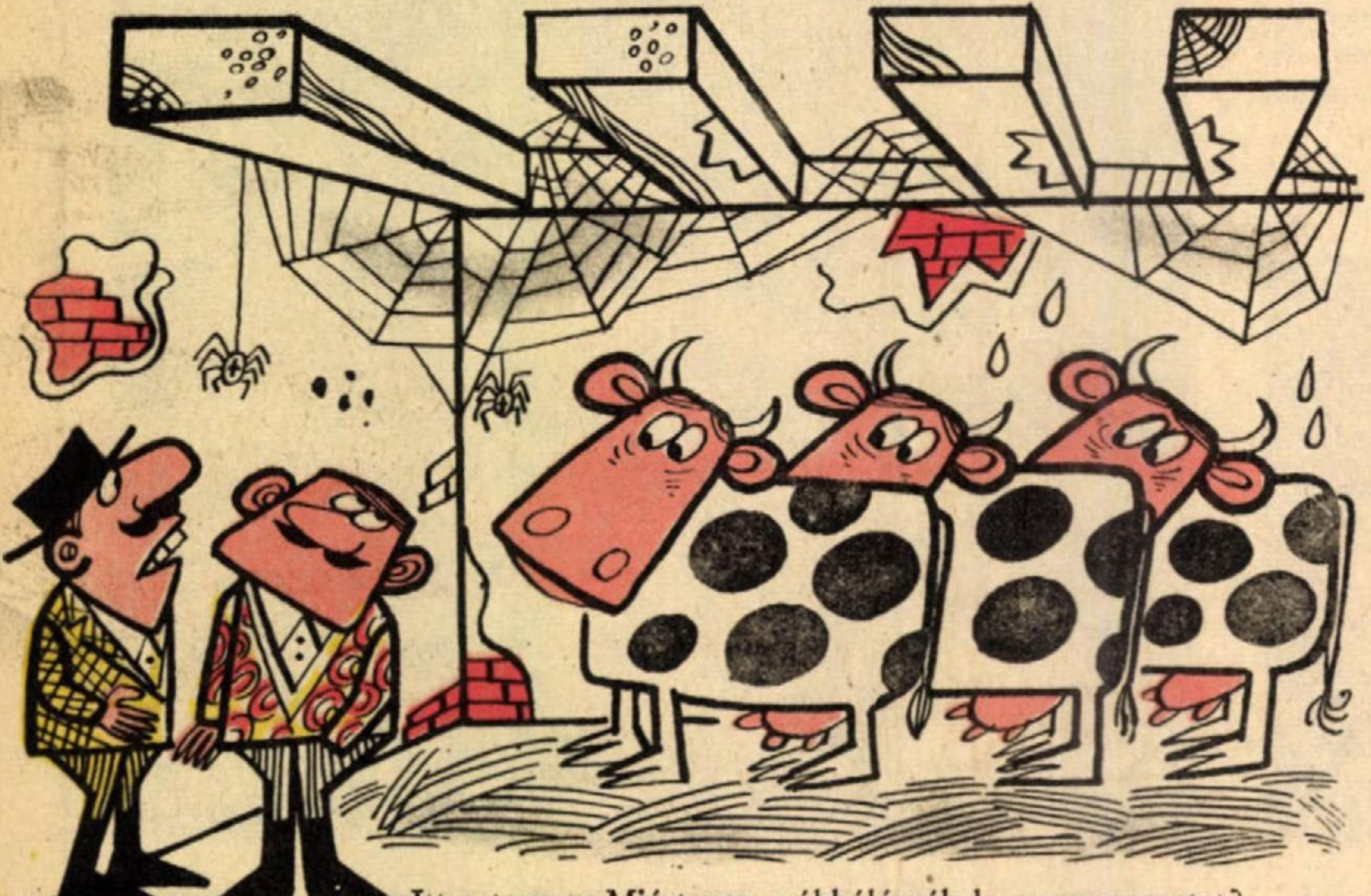
Endrődi István rajza

– Ha már bemenni úgyse lehet hozzá, legalább kijönni se tudjon . . .

Csak csínján . . .

Fülöp György rajza

– Itt a tavasz. Miért nem pókhálózzák le a mennyezetet?
– Nem lehet. Az tartja az istállót.

Elméleti ember

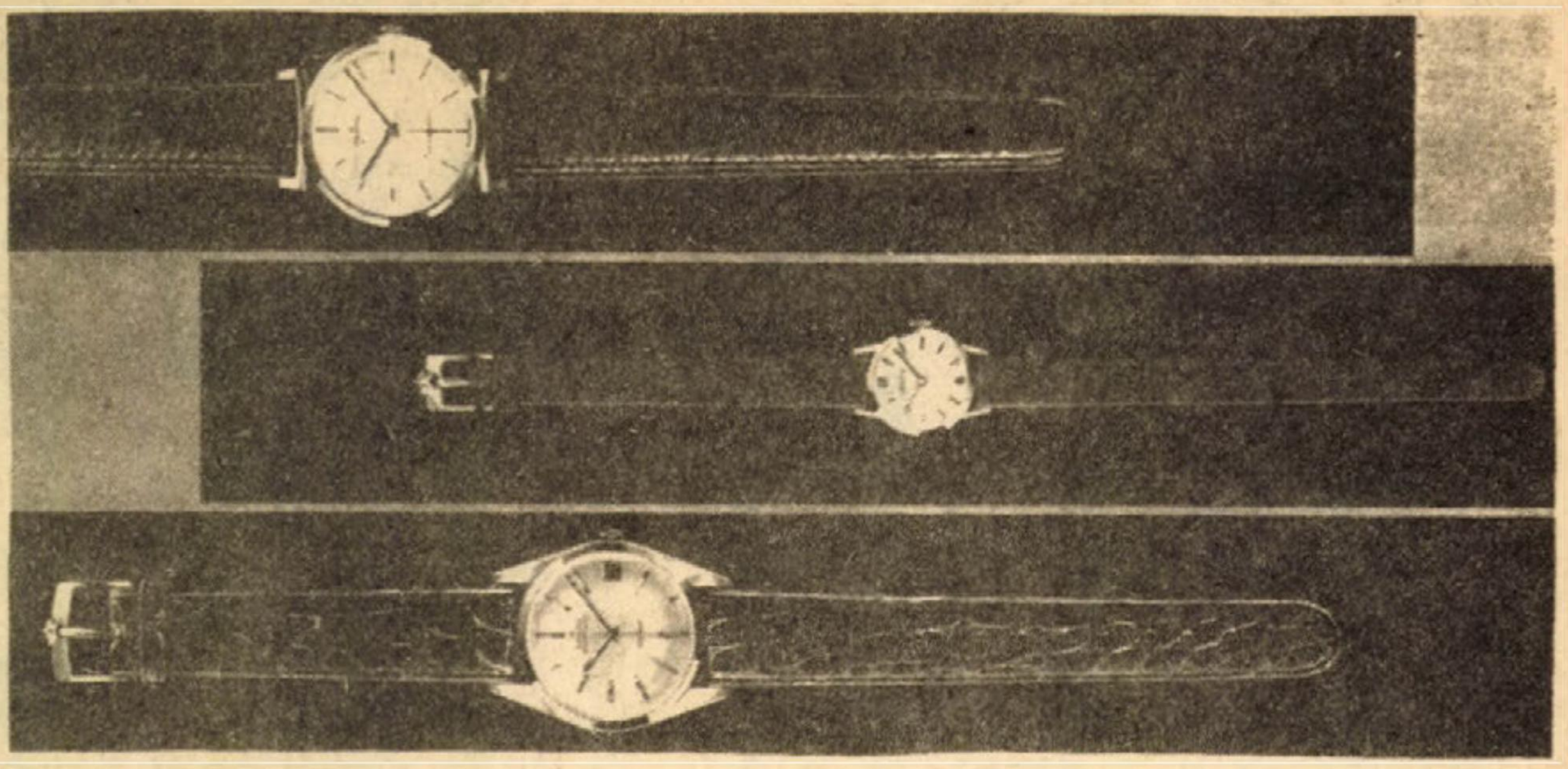

Balázs-Piri Balázs rajzai

ÁPRILIS ELSEJEI KÉPES HÍRADÓ

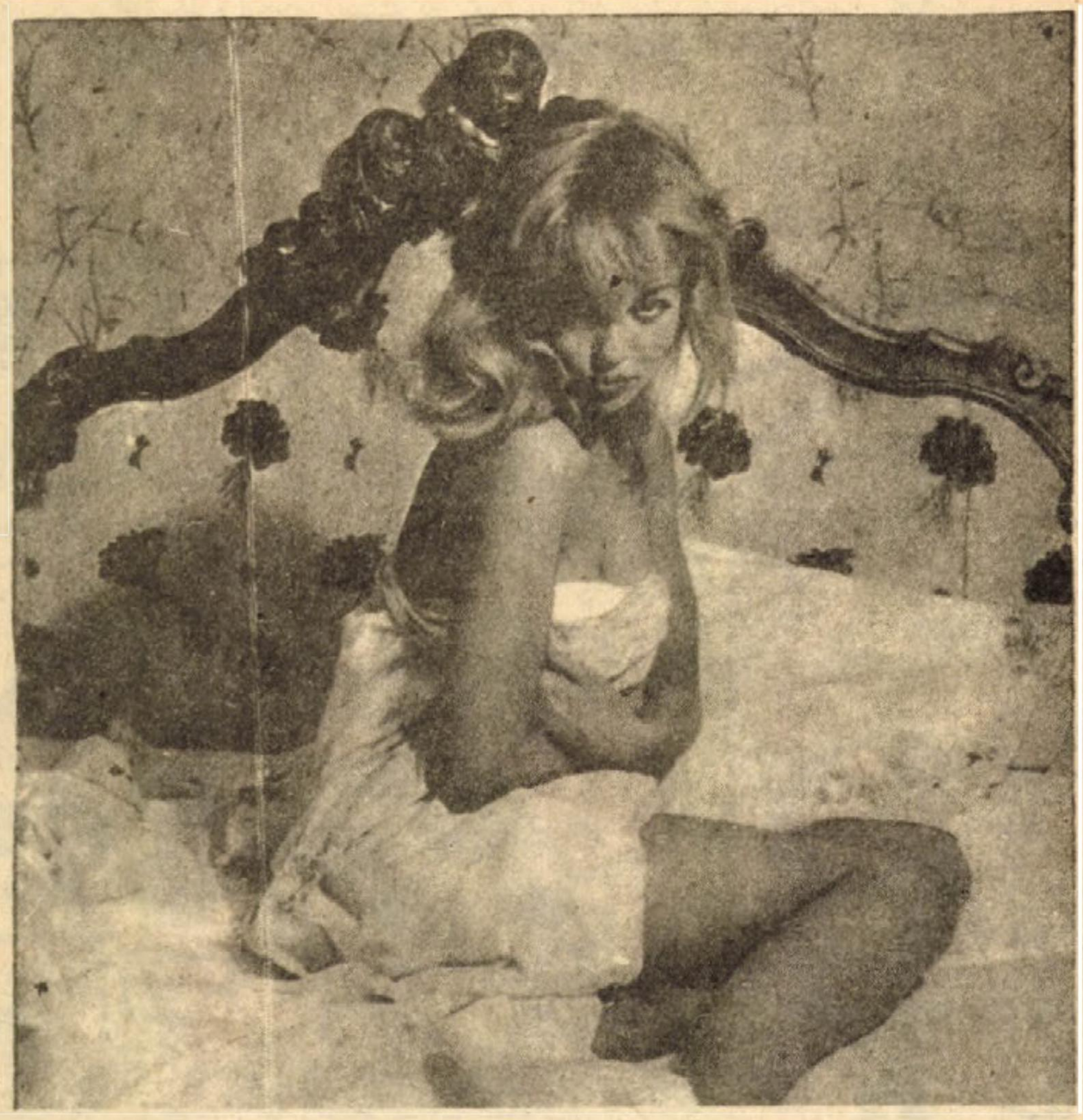
Povács Béla büntetlen előéletű fogtechnikus elgázolt egy járókelőt, majd áldozatát cserbenhagyva, tovább robogott. Eljárást indítottak ellene.

Eredményes volt a magyar krikett-válogatott skandináviai portyája.

Biztató kísérleteket folytat a Posta plasztikus televízióval. Képünk az egyik próbaadáson készült.

Közeledik az érettségi! „Milyen hivatást válasszak?" – töpreng K. Henriette, a Soponyai utcai gimnázium végzős növendéke.

AZ ETIKA ÉS A JOG CSODÁI

Két napilap-hír felbolygatta az erkölcsről és a jogilag igazságosról bennem szunnyadó értékítéleteket. Az egyik nap keserű szomorúsággal vegyes felháborodással olvastam a Népszabadságban a kijózanítás új módszereiről: amikor is a Soroksári úti kijózanító állomáson a szesznyomással együtt értékcikkeiktől is megszabadították (némi előzetes Hibernal-kezelés után) az emberi tartásukról megfeledkezett pácienseket. Másnap a Magyar Nemzetben a „legfőbb" (szerintem a legfelsőbb) ügyészség iránymutatására hivatkozva közölték a kereskedelmi és vendéglátóipari dolgozókra érvényes büntetőszankciókat.

Nos, éppen e szankciók miatt kerültem lelki válságba. Sehogyan sem tudom megérteni a következő ellentmondás: a kijózanító állomás orvosát a szabadságvesztés mellett *mindössze* két évre (!) tiltották el az orvosi foglalkozás gyakorlásától. Viszont a kereskedelemben és vendéglátóiparban garázdálkodó kisebb kaliberű bűnözőknek a foglalkozásuktól való tartósabb, esetleg 10 évig terjedő eltiltást helyezték kilátásba. Hogyan? Nagyobb bűn az, ha a pincér fondorlatosan becsap, és a rablópecsenyéért dupla árat számít, mint ha a kijózanító ápoló józan elhatározásból kirabolja a beteget? Nagyobb vétség, ha az asztaltársaság hölgytagját a tapintatlan, de szakképzett pincér sértő jelzővel illeti, mint ha a mohó, de diplomás orvos erőszakot tesz a beszállított nőpácienseken? Súlyosabban esik-e latba, ha a Csemegében a megváltott blokkra szárnyas-imbisz helyett előre megfontolt szándékkal malac-kocsonyát csomagolnak, mint ha az ápoló rendszeresen betege ruháit is ellopja? Persze a bűnözés igen bonyolult pszichés folyamat, sok mindent kell mérlegelni egy-egy esetben — ezt nem vitatom. Csak helyeselni lehet azt is, hogy szigorúan ki akarják seprűzni a kereskedelemből a garázda elemeket. De az orvosi hivatás nemességének, humanitásának tisztelete (amelyet néhány gazember nem rendíthet meg bennem) azt sugallja: a szatír orvost és a markecoló ápolót egy fokkal erőteljesebb gesztussal kellene *véglegesen* eltiltani hivatásuktól, mint a garázda pincért a vendéglátóipari foglalkozástól.

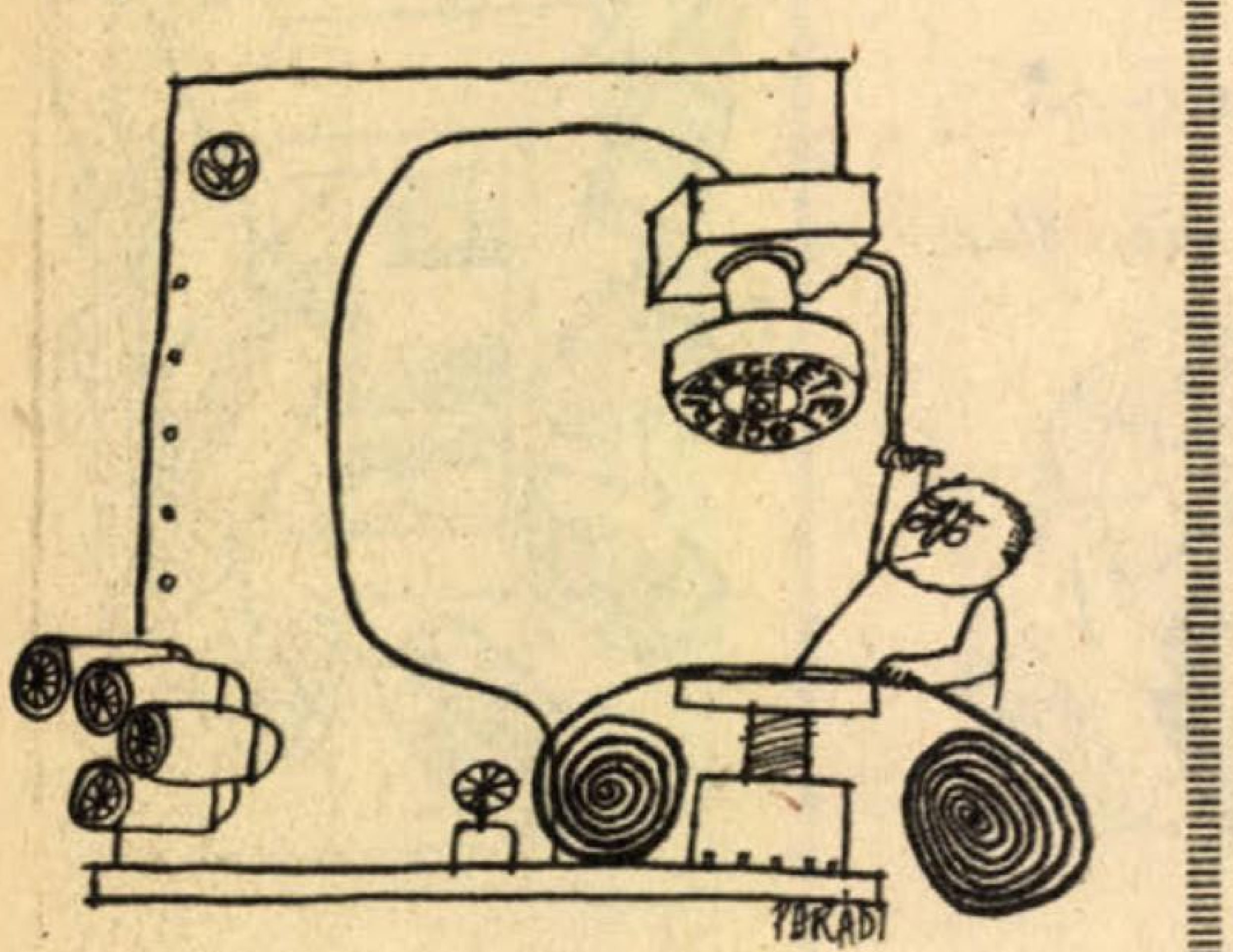
Füleki József

Nincsen új a nap alatt

– Már a dédapja is betyár volt!...

Gépesítették a nehéz fizikai munkákat

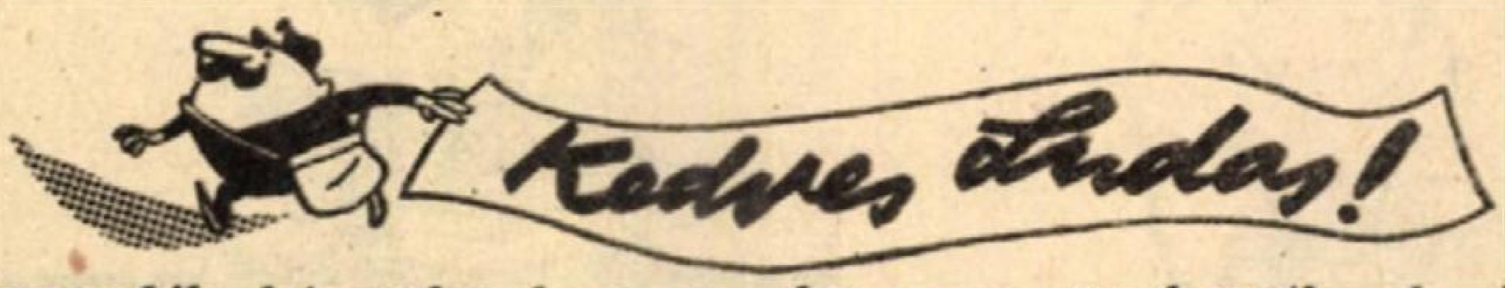

Tavaszi zápor

Erdei Sándor rajza

– Köszönöm, uram, ne fáradjon, én beállok ide!...

A Körút egyik házán látható egy márványtábla, amely Korányi Frigyes professzornak, a *„hazai gümőkór ellenes* mozgalom" megalapítójának emlékét örökíti meg. Ha igaz volna, amit a tábla állít, a nagy tudósnak sajnálatos módon csak a magyarországi gümőkór ellen lett volna kifogása. Más lenne a helyzet, ha Korányi a *„hazai gümőkórellenes* mozgalmat" alapította volna meg; ekkor a „hazai" a mozgalom jelzője volna, nem a gümőkóré, mint a táblán.

A Hétfői Hírek című újságban viszont hétről hétre olvashatjuk a népszerű színművész rovatát, ezzel a címmel: „Felvonás közben mesélik." Fegyelmit annak a színésznek, aki munkája közben, felvonás alatt beszélget! *Felvonás*közben, vagyis a szünetben mesélhet, de *felvonás közben* nem!

Szegény magyar írónak ezek és hasonló példák jutnak eszébe, valahányszor egy új könyvének nyomdai levonatát javítja, s látja: más fog megjelenni, mint amit írt. Mert nagytekintélyű Akadémiánk úgyszólván évenkint változó helyesírási szabályzata szenvedélyesen szabdalja szét a szóösszetételeket – és a nyomdák kénytelenek engedelmeskedni.

Olyasmiről ne is essék szó, hogy az *„ezidőtájt"* határozót így íratja a szabályzat: *„ez idő tájt"*, – nem törődve azzal, hogy ilyen önálló szó: „tájt", nem létezik a magyar nyelvben. Ez egyszerűen a nyelvi érzéketlenség apró jele. De vannak szóösszetételek, amelyeknek értelme árnyalatilag, vagy lényegesen változik az egybe-, vagy különírás révén. Ha *sok százkilós* kőről írok, ez pártucat mázsás kődarabot jelent; ha *sokszáz kilós* kőről beszél valaki, nagy csomó öklönyi, kilós súlyú kőről van szó; a *sokszázkilós* kő pedig egyetlen roppant sziklát jelent. S mindezek helyett a szabályos helyesírási forma a tökéletesen értelmetlen: *„sok száz kilós"*. A *fal melletti* járdán lépdelés és a *falmelletti* óvatoskodás közötti különbségről ne is beszéljünk; gondoljuk meg viszont, hogy a *jóra való* restség igazán nem *jóravaló* tulajdonság. Nem minden *szegény legény* csap föl *szegénylegénynek*, és a pálinkáspohár is lehet *vizes pohár*, ha nem törölgették el, de *vizespohár* csak a vízivásra szolgáló üvegedény.

A nyelv tanárai mellett a nyelv munkásainak is adassék meg a jog, hogy azt írják, amit akarnak, s úgy, ahogy szeretnék. Higgyük el, hogy a magyar írók és újságírók úgyahogy (mást jelent, mint „úgy, ahogy"!) megtanulták szép nyelvünket, és talán mégis ők tudják legjobban, mit akarnak kifejezni!

Vagy pedig írjunk – az Akadémia szándéka szerint – mindent külön, nem törődve árnyalati vagy akár értelmi különbségekkel. Ez által nyelvünk egy szerű mű nyelvvé válik, és a helyes írás félre ért het etlen ül egy ség es lesz.

Erdődy János

Rántott halat vacsoráztunk, s ötéves kisfiamat többször figyelmeztettem, hogy vigyázzon a szálkákra. Talált is egypárat, és csodálkozva megkérdezte:

— Anyú, hogy lehet az, hogy amíg a hal él, nem érzi, hogy szúrja valami?

V. L.-né
Bp., XII., Leányka u.

Az Esti Hírlap „Dárdaerdő mögül zúgó hang közeleg" című riportja kéthelyütt is arról tudósít, hogy hétezer fonográf van a Néprajzi Múzeum birtokában. Ezt a számot erősen túlzottnak találom. A múzeumban őrzött hétezer fonográf-viaszhenger lejátszásához – szerény megítélésem szerint – két-három fonográf-készülék is bőven elegendő.

Javasolom, hogy a Néprajzi Múzeum, hasonlóan más intézményhez, jelöljön ki egy börzenapot az elfekvő fonográfkészletek kiárusítására. Persze, csak abban az esetben, ha a riport szerzője nem tévedett ...

D. F.
Budapest

Együttérzéssel olvastam a „Ludas Matyi" 10. számában a „Pesti tudósítónktól", f. l. aláírással megjelent írást, melyből megtudtam, hogy az író egy jelenet előadásáért január hónapban 20 Ft 99 fillér honoráriumban részesült.

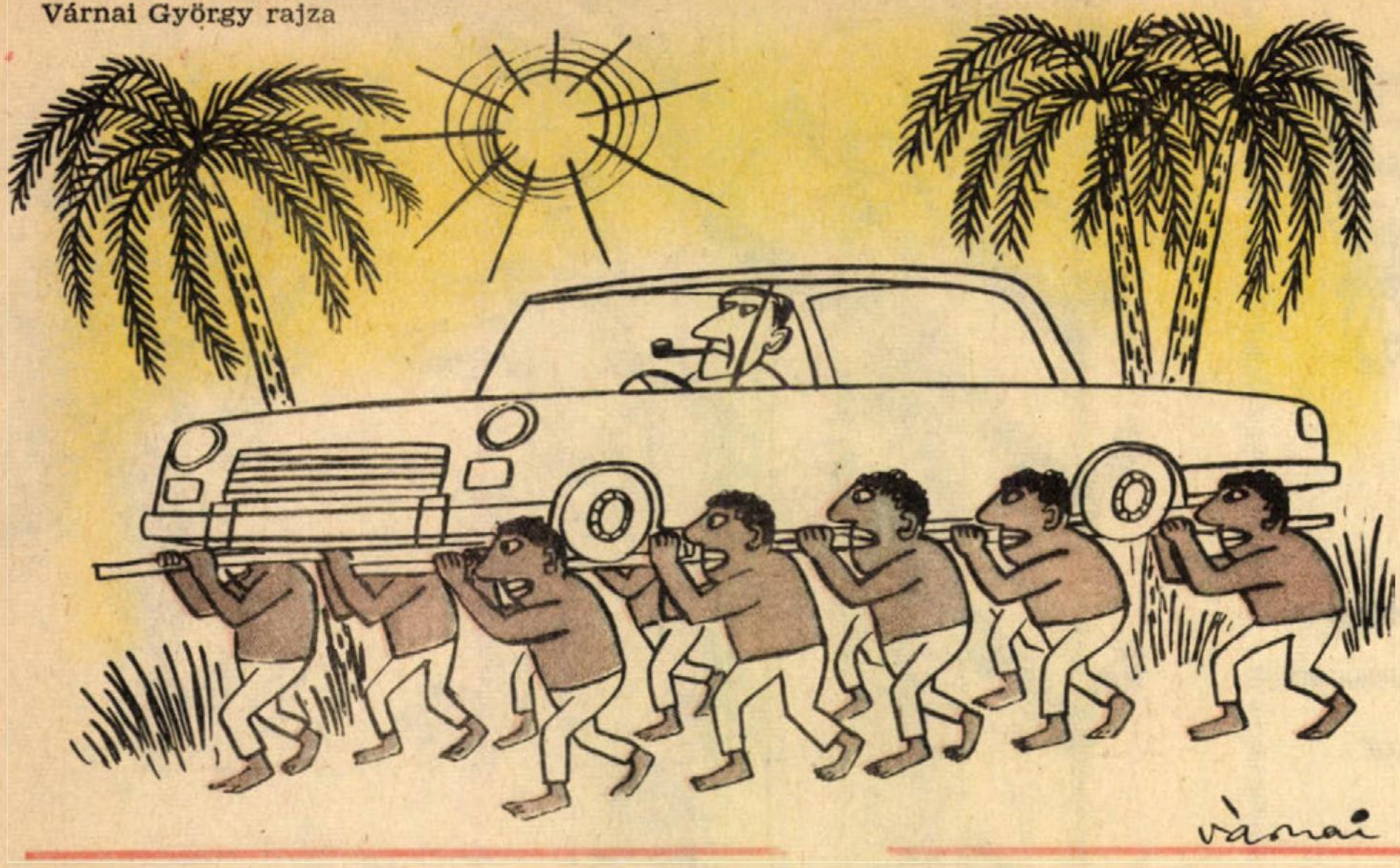
Vitathatatlan, hogy mi orvosok sokkal jobban vagyunk dotálva, mert egy külföldi orvosi szaklapban megjelent cikkemért a Szerzői Jogvédő Hivatal ez év január 13-án — a különféle levonások után — 41 Ft 35 fillért utalt ki!

Engem a kölcsönkérők nem rohantak meg, mert ennek elejét vettem azzal, hogy az összeget könnyelműen azonnal elherdáltam: néhány Jáva szivart vettem rajta, és azokat füstölve jutott csak eszembe, hogy inkább lottóra költöttem volna a pénzt!

Dr. Sz. Z.
Barcs

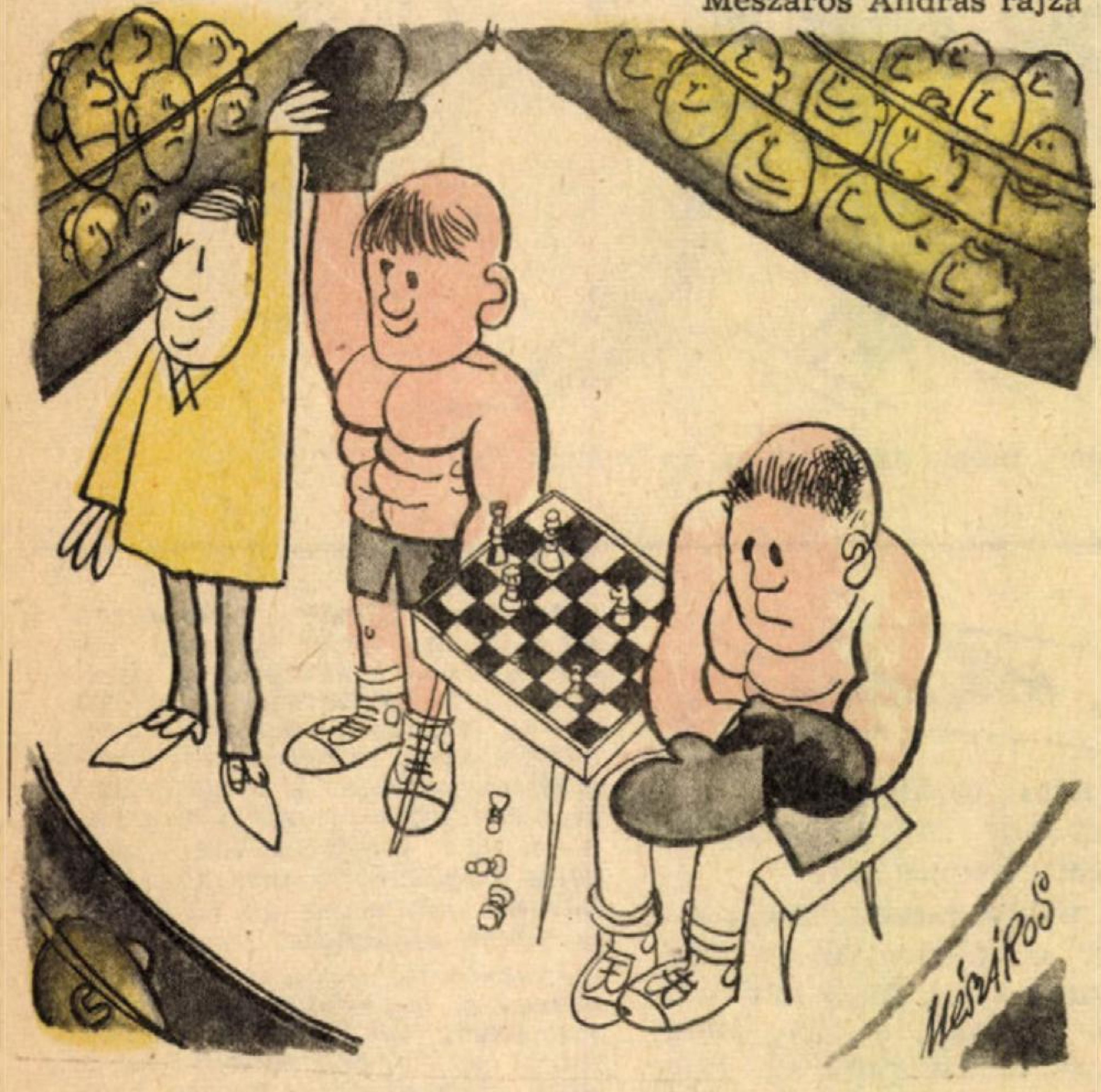
Benzinkorlátozás Rhodesiában

Várnai György rajza

Megszelidítik az ökölvivást

Mészáros András rajza

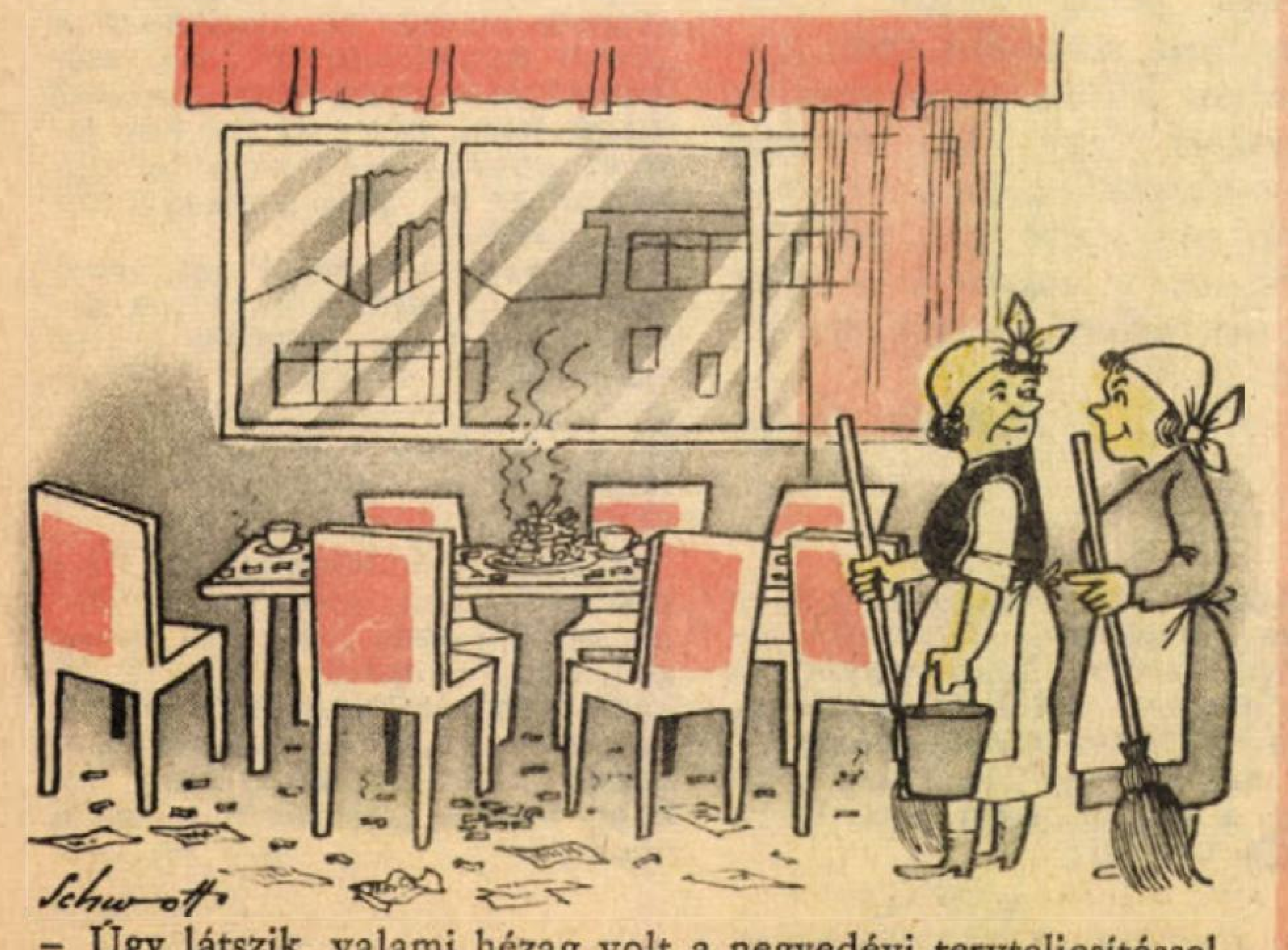

– Győz Pacula II.!

Atlasz a XX. században

Ismerik a dörgést

– Úgy látszik, valami hézag volt a negyedévi tervteljesítéssel...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Három amerikai tőkés együtt utazik a vonaton, és azon vitatkoznak, hogy kinek nagyobb a vállalata.

– Az én bankomban – mondja az egyik –, amíg egy váltó minden osztályon végigmegy, már le is járt.

– Az semmi – mondja a másik. – Az én irodámban a levelezők nem tesznek pontot az i betűre, és ezzel egy évben tízmillió dollár értékű tintát spórolnak meg.

– Az mind semmi – mondja a harmadik. – Az én áruházamban egy fél évvel ezelőtt betévedt egy oroszlán, és csak tegnap vettem észre, hogy eszi a segédeimet.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ötpecsétes titok

Elnök elvtárs!

Az ön által vezetett kiszombori József Attila Tsz-nek közös udvara van a községi könyvtárral. Ott 6000 kötet könyv van, önöknek pedig kb. 300 kötetes saját könyvtáruk. Természetesen minden téesznek joga van — akár ötven méternyire is a községi gyűjteménytől — jól megválogatott mezőgazdasági, közgazdasági, politikai stb. műveket venni. A lényeg az, hogy azok a könyvek valóban szükségesek, használtak, keresettek, forgatottak legyenek abban a termelőszövetkezetben.

De könyvet venni csak azért, hogy elköltsük a kulturális pénzt, könyvet venni abban a biztos tudatban, hogy azokat senki sem fogja elolvasni, pénzherdálás. Önök legutóbb 3130 forintért vettek könyveket a Közgazdasági és Jogi Kiadótól. A listán szereplő művek legtöbbje olyan témájú és színvonalú, hogy a téeszben egyetlen olvasója sem akad. Itt van például a súlyra és tartalomra egyaránt jelentős *Korunk kapitalizmusa* 95 forintért. „Megakadt rajta a járási elnökhelyettes szeme, azt mondta, ő is elkéri majd!" — mondta ön. A járási elnökhelyettes Makón hozzájuthat a műhöz, ne önök vegyék meg neki. A megvásárolt könyvek között van: *A polgári közgazdaságtan rövid története a marxizmus létrejötte előtt*, továbbá: *A polgári közgazdaságtan rövid története a marxizmus létrejötte után.* Van a kiszombori téeszben valaki, aki ezeket a részletkérdéseket tanulmányozni akarja? Ha van, akkor menjen át a községi könyvtárba: meghozatják neki — könyvtárközi kölcsönzéssel. Vagy kinek kell például *A vállalati pénzügyi dolgozók kézikönyve* (két példányban), az *Anyaggazdálkodók könyve* (két példányban), az *Általános statisztikai példatár* (két példány)?

Papíron mindez tökéletesen rendben van: pecsétes ajánló írást hoz a könyvkiadó Felsőbb Szervtől, ön másik pecsétes írásban rendel, a kiadó — harmadik pecsétes írással — szállít, ön — negyedik pecsétes írással — átutalja a pénzt. Olvasó persze nem akad, s egy idő múlva — ötödik pecsétes írással — a MÉH-nek adják majd át a meggondolatlanul vett könyveket.

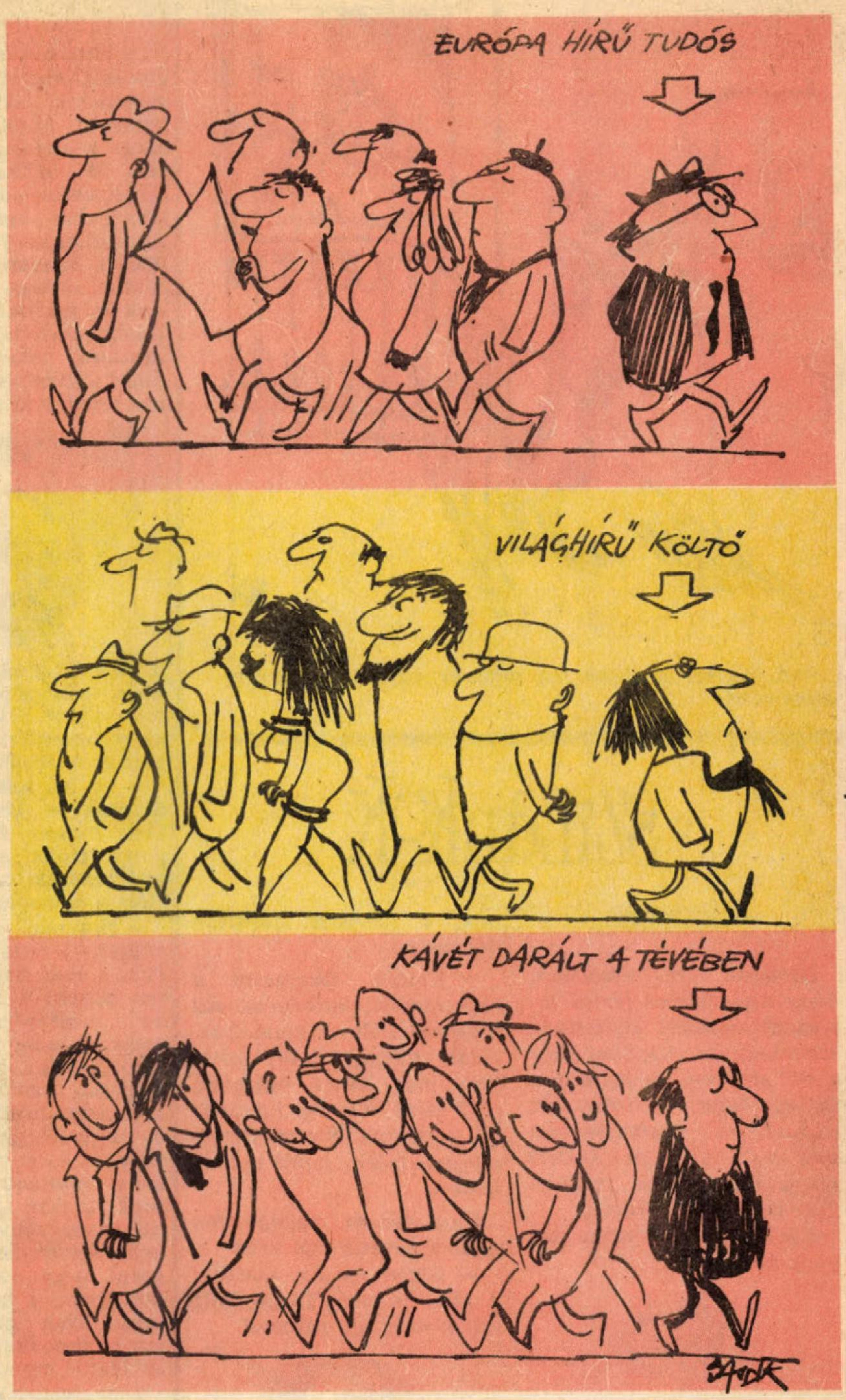
Ha legközelebb könyvügynök jön, kiáltsanak át a szomszéd községi könyvtárba:

— Tanár úr, mi nem vagyunk szakképzett könyvtárosok, jöjjön át, segítsen könyveket venni!...

Szabó Ernő

NÉPSZERŰSÉG

Sajdik Ferenc rajzai

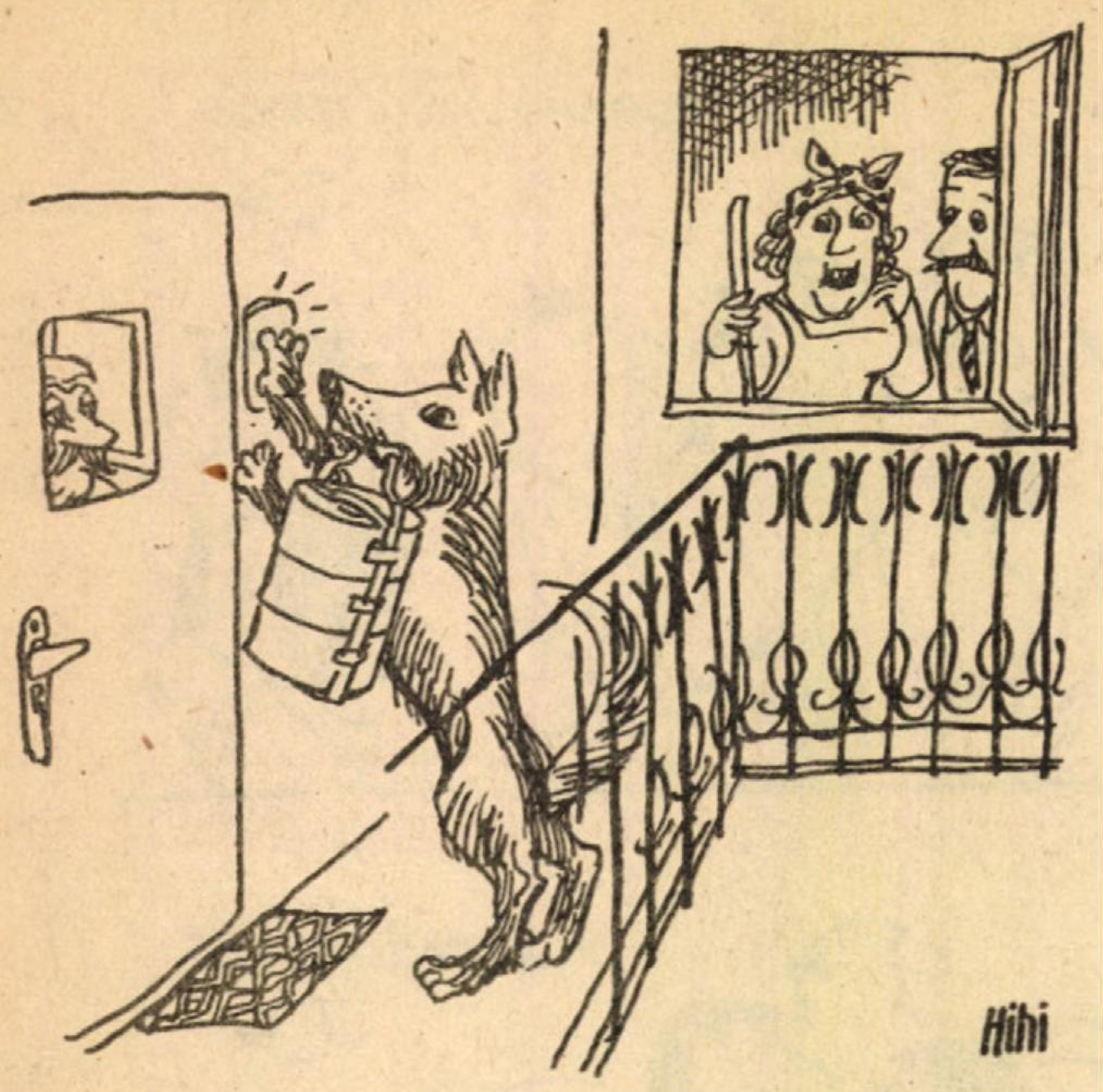

– Nézd meg jobban, kire nyilazol, így is tele vagyunk már fiatalkorú házasokkal!...

ARANYHANGSZER AZ ŰRHAJÓSNAK

A Reuter-hírügynökség római jelentése szerint Walter Schirra űrhajós, az űrrandevú egyik résztvevője olasz zenebarátoktól megkapta annak a hangszernek az aranyból készült másását, amelyen az űrben játszott. A hangszer különben egy apró szájharmonika volt. Schirra most sajnálhatja, hogy nem nagybőgőt csempészett be az űrhajóba.

Pesti gangon

– A gyerekei egyáltalán nem törődnek ezzel a szegény öreg szomszéddal . . .

SZILÁNKOK

ÚJSÁGHÍR

Olvasom az újságban, hogy egy élelmes férfiú lopott anyagokból építette a családi házát. Mindent „kéz alatt" szerzett. Parkettától a tetőig. Mikor letartóztatták, rezignáltan jelentette ki, már csak egy kaput kellett volna lopnom, és teljesen kész lett volna a ház . . .

Hja . . . az élet néha nagyon kegyetlen . . .

ZENE

Lelkiismeretes művész a verklin is naponta nyolc órát gyakorol.

SEGÍTŐ KÉZ

Vége az első felvonásnak. Bent maradok a színház nézőterén. Búsképű pereces kínálja az áruját, monoton hangon. A szomszédom, idősebb úr, vásárol egyet. Közben a pereces fásultan dünnyögi:

— Tessék elképzelni a helyzetemet, feleségem, aki főkereső volt a családban, elvált tőlem, az öröklakásom még nincs kifizetve, több mint húszezer kölcsönnel tartozom. Szóval összecsaptak fejem felett a hullámok.

Szomszédom meghatottan nyúl a pénztárcája után:

— Maga igazán rászorul a támogatásra. Tudja, mit, adjon még egy perecet!

FELKÉSZÜLÉS

Rendkívül elterjedt napjainkban a labdarúgók pszichikai, lélektani előkészítése a meccsre. Gondolom, a világbajnokságon a magyar csapatnak olyan lélekbúvár kellene, aki szükség esetén gólt is rúg.

G. Sz.

Az igazmondó gazember

A hírt nem lehetett tovább titkolni, hiszen már azok is megtudták, akik hivatalból mindent utoljára tudnak meg: a napilapok is közölték. Mi, XXXII. kerületiek szégyenkezve olvashattuk az újságokban, amit akkor már jól tudtunk: Pék Gábort, a XXXII. kerületi tanács végrehajtóbizottsága apparátusának dolgozóját notórius kötelességmulasztás, iratok elsikkasztása, hivatali hatalommal való visszaélés és korrupció miatt felfüggesztették állásából, a rendőrség őrizetbe vette, felesége pedig megindította ellene a válópert, mert az elvetemedett gazembernek három szeretője is volt.

– De hát semmit sem gyanítottak? – kérdeztem meg Pléh Alajost, Pék volt csoportvezetőjét, amikor összetalálkoztunk vasárnap délelőtt a totózóban.

– Honnan gondolhattuk volna? – tárta szét karjait Pléh. – Igaz, napközben gyakran elment a hivatalból, de ha megkérdeztem: hova megy, mindig ilyeneket felelt: „sétálni megyek, mert szép idő van"; csak ide, a kocsmába, druszám"; „moziba megyek"; „a barátnőmhöz megyek, mert a férje szerencsére délutános". Mosolyogtunk ezeken a válaszokon, hiszen nyilvánvaló volt, hogy csak szerénykedik, és dolgozni megy: valamit, lelkiismeretesen, a helyszínen néz meg. Ilyen gazembert! De hát ki álmodhatott róla, hogy az igazat mondja?!

– Így van – tette hozzá fejét csóválva Vasonka Miklós, Pék volt osztályvezetője. – Nekem is ilyeneket mondott. Egyszer például elém terjesztett egy nagyon gyanús papírt: egy okmányhamisításért, bigámiáért és sikkasztásért több évre ítélt alaknak erkölcsi bizonyítvány kiállítását és lelki tanácsadói iroda nyitását engedélyezte. Amikor megkérdeztem: miért engedélyezzük ezt egy ilyen alaknak, azt mondta: mert megvesztegetett ötezer forinttal. Erre persze nyugodtan aláírtam, hiszen világos volt, hogy Pék meggyőződött arról: az illető ártatlanul ült. És tudja, miért pártfogolta? Nem fogja kitalálni!

– Mert az megvesztegette őt ötezer forinttal – mondtam.

Vasonka elhűlve nézett rám.

– Azért! – mondta. – Honnan gondolta? Beszélt a rendőrséggel maga is? Mert nekem a nyomozók mondták el. Ki gondolta volna?

Pék feleségét vörösre sírt szemmel találtam. Együttérzésem meghatotta, és részletesen elmondta, mi történt:

– Semmit nem gyanítottam, polgártársam, semmit! De hogy is gyaníthattam volna? Kérdem tőle este tízkor, amikor hazajön: hol voltál? Erre nevet, és azt mondja: a barátnőmnél! Világos volt tehát, hogy túlórázott szegény, csak szégyelli, hogy olyan szorgalmas. Máskor meg azt mondta este: hát szervusz, fiacskám, én most elmegyek. Kérdem: a barátnődhöz? Mosolyog, és azt mondja: igen, de a másikhoz! Gondoltam: valami bizalmas ügyet bíztak rá, és nem akar fecsegni. És most – sírta el magát Pékné, aki bár a válóper még le sem zajlott, máris becsületes lánykori nevét használja újra – kiderül, hogy a gazember az igazat mondta. Ki gondolhatta volna ezt?

Kerületünk szégyene, jobb lenne hallgatni róla, mégis elmondtam az esetet. Tanuljanak belőle mások is! Legyünk körültekintők, és figyeljünk rá, mit mondanak az emberek. Ma ugyanis már vannak olyan mindenre elszánt, lelketlen és ravasz gazemberek, akik attól sem riadnak vissza, hogy az igazat hazudják.

Pető Gábor Pál

A VILÁG LEGZSUGORIBB BANDITÁJA

Egy volt chicagói ügyvéd, Frederick Ackerman, találkozott a világ legzsugoribb gengszterével. Az ismeretlen rabló leütötte, kirabolta őt, majd másnap felhívta telefonon, s közölte vele, hogy még hét dollárral tartozik: „A fejével eltörte a pisztolyomat!"

– Valaki már megint piszkálta a plombát!

– Sajnálom, holdtöltést évenként csak tizenkétszer végzünk.

– A vízvezetékszerelő az elmúlt hétre ígérte, hogy kijön.

Barát József rajzai

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Miről szeretnének leszokni?

A csókolózásról. Azt olvastam, hogy nem egészséges, mert terjeszti a bacilusokat.

D. F.

Szeretnék leszokni az alkoholról, de nincs elég akaraterőm rászokni.

F. L.

A mások rossz tulajdonságairól.

F. Gy.

A takarításról, a mosogatásról és a vacsoramelegítésről. De ehhez előbb a feleségemet kellene rászoktatni.

(f–p)

A türelmetlenségről. Hetek óta ott ácsorgok az Emke-sarkon. Várom az aluljáró ünnepélyes megnyitását.

G. Sz.

Mindegy, úgyis rászokom újra.

K. A.

A dohányzásról. Igazán nem is tudom, miért ragaszkodom ennyire ehhez a káros szenvedélyhez, amikor még annyi remek káros szenvedély van a világon . . .

M. Gy.

Szívesen leszoknék a velőscsontról, ha egy ideig kapható lenne.

P. L.

A két fizetési nap között levő céltalan órákról.

R. B.

A nemzetközi helyzetről.

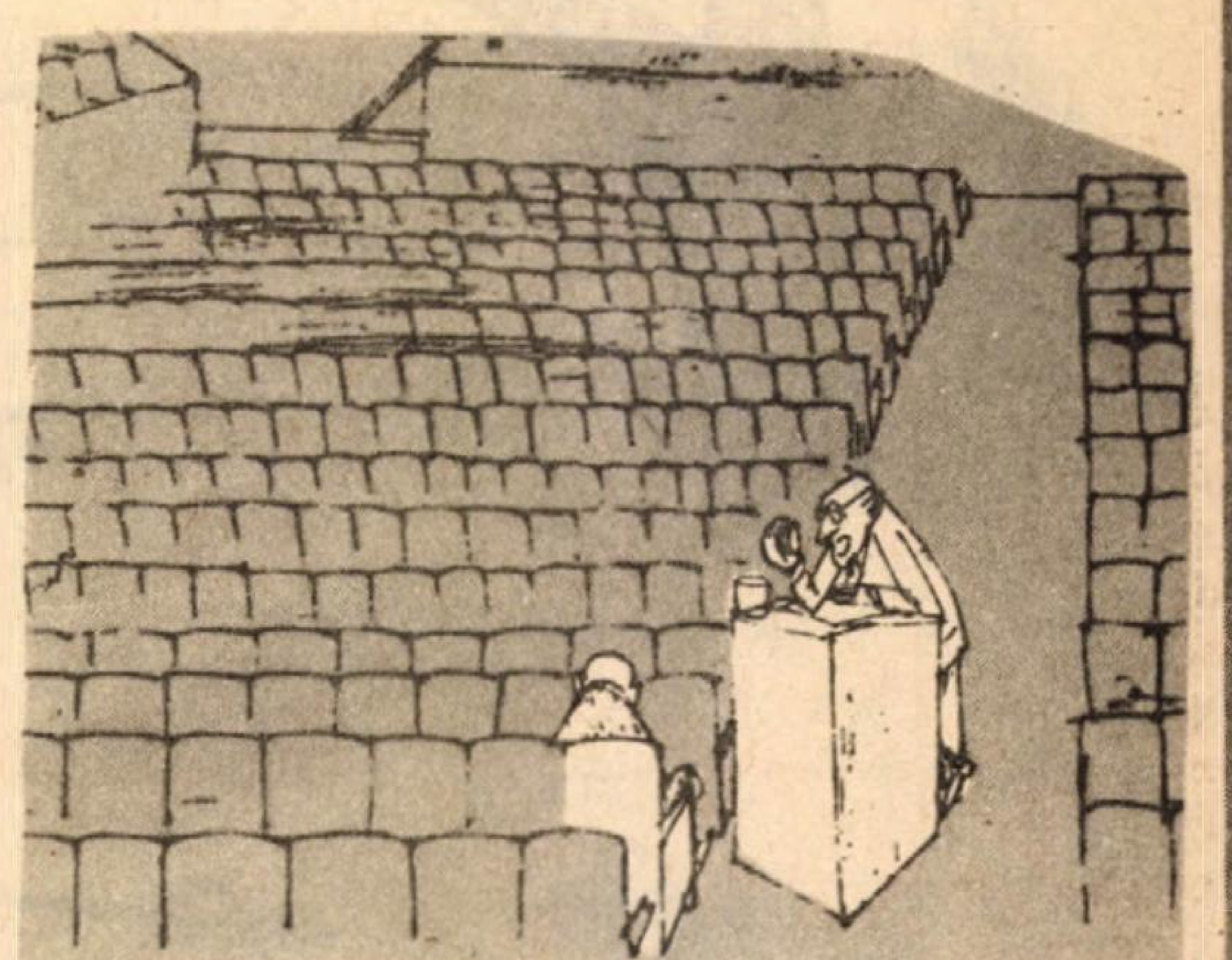
S. P.

Nagyon elszomorít, hogy állandóan öregszem, ezért szeretnék leszokni arról, hogy minduntalan az órámat nézem.

(t.)

import humor

FIGYELMES SZÓNOK

(Eulenspiegel, Berlin)

TAVASZI KERTI MUNKÁK

(Ici Paris)

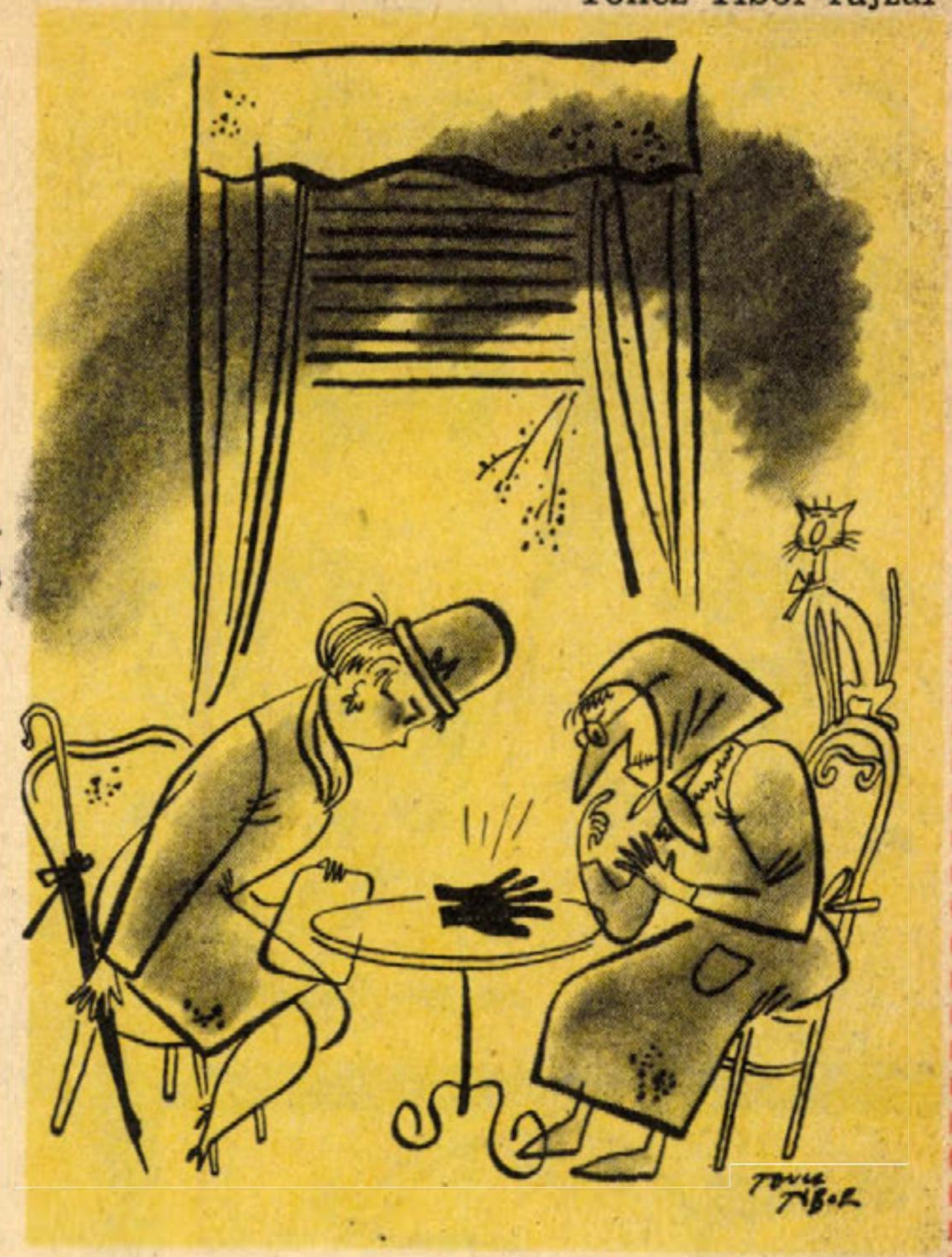
– Hagyjátok abba a veszekedést, mert semmit sem hallani a lövöldözésből!

(Szpilki, Varsó)

Toncz Tibor rajzai

Itt a tavasz

A JÓS-
NŐNÉL

– Úgy, tehát megcsal a nyomorult!

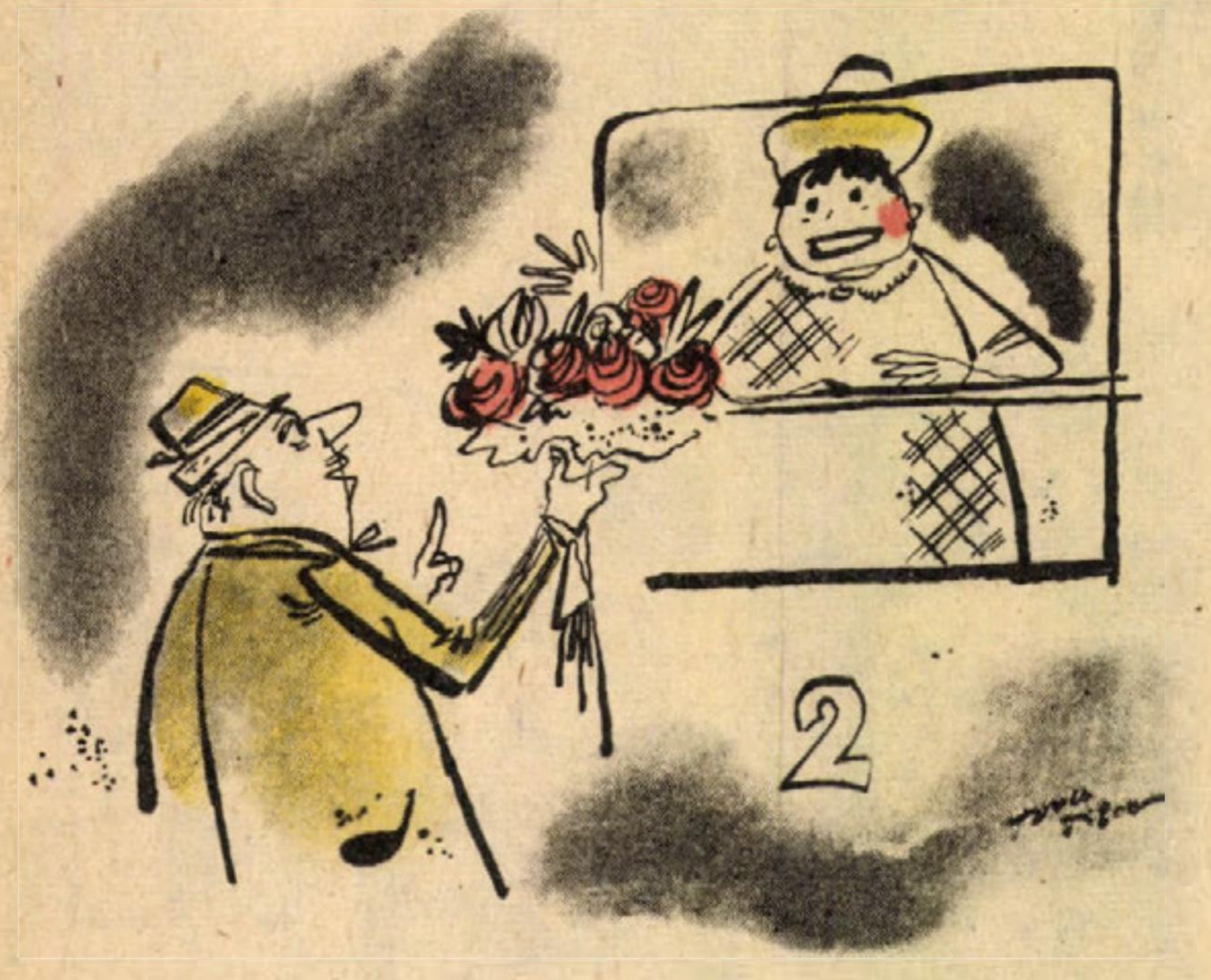

– Mi az, maguk visszajöttek?

PROTEKCIÓ

BÚCSÚ

– ... és írjál! Nehogy nekem váratlanul hazajöjjél!

A VÁMNÁL

– Asszonyom, maga csakugyan semmi értékesíthető holmit nem visz magával?
– Pszt! Ne a gyerek előtt!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.0706 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504